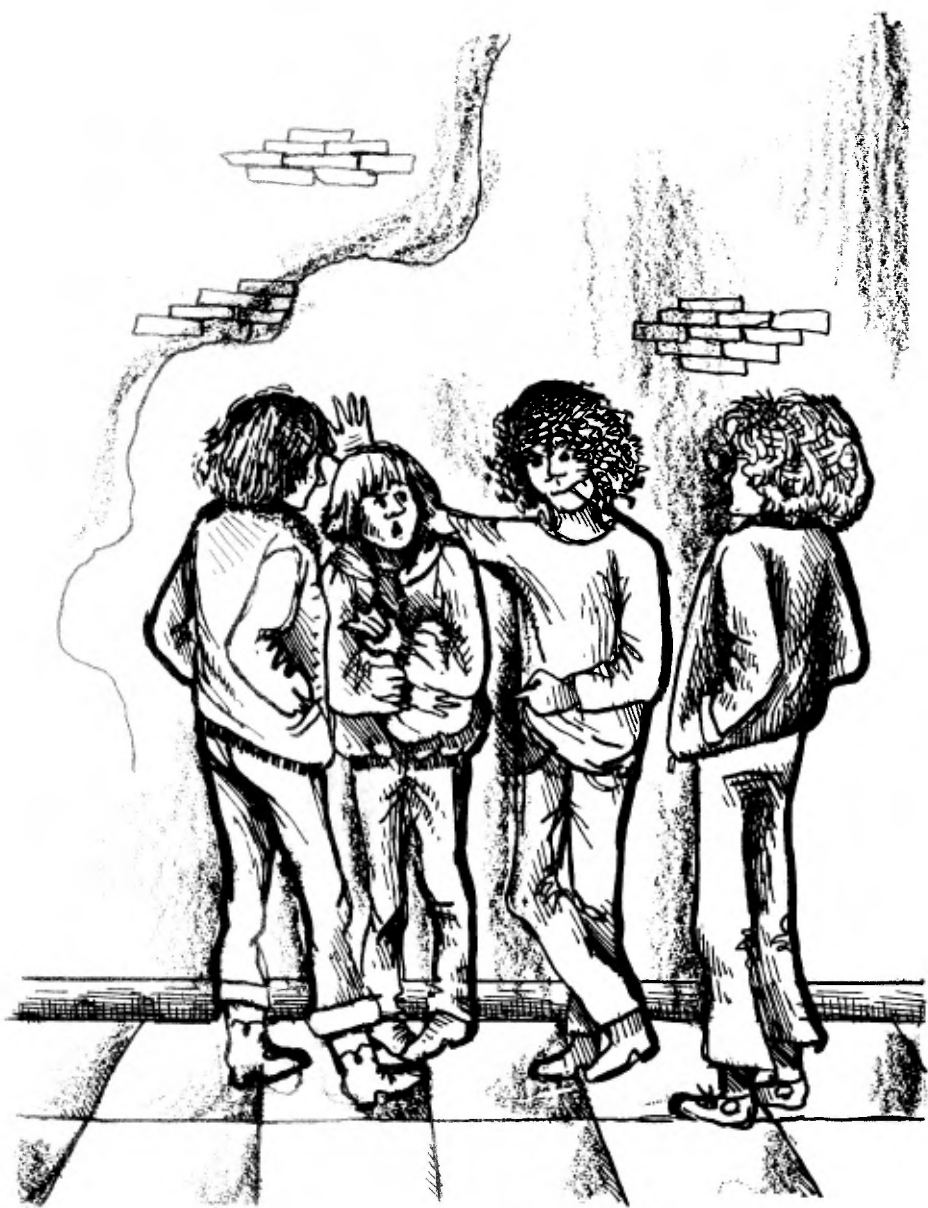

piet meinema

michiels zwerftocht

MICHIELS ZWERFTOCHT

PIET MEINEMA

Michiels zwerftocht

Met illustraties van Els Thyse

UITGEVERIJ G.F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90266 4424 8

1. EEN SAAIE MIDDAG

Het regent. De hele middag al valt het water met bakken vol uit de hemel en er schijnt geen eind aan te komen. De mooie tuin met al zijn zomerbloemen ziet er nu maar triest uit.

Michiel staat voor het raam en kijkt naar de straat, waar vanmiddag weinig mensen langs komen. Al een hele poos staat hij daar zo.

Kwam er maar eens iemand, denkt hij. De hele middag alleen, dat is zo saai. Kees zal nu ook wel niet komen, met dit slechte weer.

Hij zucht. Een hele vrije woensdagmiddag alleen te moeten zitten valt niet mee. Anders merkt hij het niet zo erg, want dan kan hij er wel uitlopen, maar vanmiddag gaat dat niet. Natuurlijk zou hij wel naar Kees kunnen gaan, want die woont niet zover weg en hij zou best een paraplu van vader mogen gebruiken, maar Kees moest vanmiddag om vier uur naar de tandarts en nu is het bijna zo laat.

Hij loopt terug naar de stoel, waarin hij een hele poos gezeten heeft en pakt het boek, waarin hij aan het lezen was. Het is een mooi verhaal en hij heeft ook een hele tijd zitten lezen, maar op een gegeven moment kreeg hij toch de kriebels. Zijn huiswerk had hij al lang af.

Raar toch, dat je je toch zo kunt vervelen. Dat gebeurt niet zo dikwijls, want Kees is er meestal wel en het gebeurt ook niet vaak, dat het op woensdagmiddag zulk slecht weer is. En als moeder er nu was, dan was het vast leuk geweest, maar die is er overdag niet, evenmin als vader. Beiden werken ze hard en dan ziet Michiel ze nooit. Het is thuis altijd haast-je rep-je.

Bij Kees thuis is altijd wel een moeder, die op hem wacht. Bovendien zijn er nog twee broertjes en een zusje en Michiel is enig kind. Bij Kees thuis is het tenminste gezellig. Natuurlijk

komt Kees vaak genoeg bij Michiel thuis en dan spelen ze veel met Michiels trein, maar zo gezellig als bij Kees is het nooit. Twee keer in de week, op dinsdag- en vrijdagmorgen, komt de werkster. Mevrouw Arends doet het werk, waar moeder nooit aan toe komt, omdat ze het altijd zo druk heeft. Michiel mag haar heel graag, want ze is altijd heel hartelijk voor hem, als hij thuiskomt van school. Ze maakt het eten voor hem klaar, ze vraagt hoe het op school was, het is net een echte moeder. Moeder vraagt nooit naar de school, daar heeft ze geen tijd voor.

Michiel kijkt op van zijn boek. Hij heeft bijna niets gelezen, hij heeft alleen maar zitten piekeren.

Weet je wat, denkt hij. Ik ga toch naar buiten, regen of geen regen. Ik ga gewoon een heel eind lopen, onder de paraplu. Het duurt nog uren voordat vader en moeder thuiskomen.

Het is maar goed, dat hij zijn laarzen aangetrokken heeft, want op zeker moment rijdt er een auto door een diepe plas, waardoor het water hoog opspat. Michiel is aan één kant helemaal nat. Hij rilt. Het is wel niet koud, maar door een tijd in natte kleren te lopen kun je toch behoorlijk kouvatten. Hij heeft nu al een hele poos gelopen. Hij heeft de etalages van de winkels bekeken en hij is grote warenhuizen binnengelopen, maar er zijn vanmiddag niet zoveel mensen in de stad. Ze vinden het weer natuurlijk veel te slecht.

Ineens staat hij voor een verregende Kees.

„Hé,” zegt hij verrast. „Ben je nou al terug?”

„Gelukkig wel,” lacht Kees. „Er hoefde gelukkig niet zoveel te gebeuren. Één kies heb ik laten vullen, meer was niet nodig.”

Hij vertelt over zijn bezoek aan de tandarts, over de stoel, waar je in moet zitten en die dan helemaal achterovergaat, zodat je gewoon ligt.

„Griezelig,” zegt hij. „Net of je op een operatietafel ligt.”

Intussen heeft hij ook een plaatsje onder de paraplu gevonden en samen lopen ze terug naar huis. Kees is trouwens onderweg al behoorlijk nat geworden, al was het dan niet ver.

„Ken jij je aardrijkskunde al?” vraagt Kees.

„Al uren,” zegt Michiel. „Ik had toch niks te doen en vader wil

altijd, dat ik eerst mijn huiswerk afmaak voordat ik ga spelen.”
„Je vader controleert het toch niet,” zegt Kees. „Hij is er immers nooit.”

„Maar hij vraagt er 's avonds wel naar,” antwoordt Michiel.

„Als ik met een slecht cijfer thuiskom zwaait er wat.”

Ja, vader mag het dan druk hebben, hij houdt Michiels prestaties toch nauwlettend in het oog.

„Mijn zoon kan goed leren en dan moet hij het ook doen,” zegt hij altijd.

Toen Michiel laatst met een zes voor aardrijkskunde thuis kwam heeft vader hem flink de les gelezen. Hij moest meteen naar zijn kamer om de les opnieuw te leren. Achten waren gewoon en dan kon een zes er beslist niet mee door. Zo is vader. Hij werkt zelf hard en dan kan hij er niet tegen, dat zijn zoon niet hetzelfde doet.

„Kijk uit, domoor,” scheldt Kees hem ineens uit. „Je houdt de paraplu verkeerd. Ik krijg een straal water precies in mijn nek.” Geschrokken houdt Michiel de paraplu weer goed. Dat hij nu toch ook zo zat te dromen.

Kees duwt het tuinhekje open en dan moet hij wel even onder de paraplu uit, want het tuinpad is niet zo breed. Lang niet zo breed als bij Michiel thuis, want daar hebben ze alles mooier. Het huis is groter, al is Michiel enig kind, de tuin is veel groter en alles wat erbij hoort is ook veel beter dan bij Kees thuis. Maar bij Kees is het veel gezelliger. Als Kees thuiskomt van school is zijn moeder er. En dat is een wat fijne vrouw!

„Je mag hier gerust een boterham meeën, hoor,” zegt Kees' moeder, als Michiel tegen zessen aanstalten maakt om naar huis te gaan.

„We hebben nog zoveel oud brood en dat moet op!” grapt Kees' vader. „Daar wil je zeker wel aan meehelpen?”

Michiel lacht maar wat. Hij heeft eigenlijk best zin om te blijven eten. Als hij naar huis gaat moet hij alleen eten, want vader en moeder komen toch niet voor halfzeven, misschien wel niet eerder dan zeven uur. Dat gaat vrijwel elke avond zo en zolang kan Michiel niet met eten wachten.

„Jô, natuurlijk blijf je eten,” zegt nu ook Kees. „Dat is toch

veel leuker. Tegen de tijd dat wij gegeten hebben zijn je vader en moeder ook wel thuis, dan hoef je ook niet alleen te zijn." Even nog aarzelt Michiel. Vader en moeder zullen zich natuurlijk afvragen, waar hij blijft, maar als hij direct naar huis gaat na het eten zullen ze er misschien nog niet zijn.

Kees' vader ziet zijn aarzeling wel.

„Je bent wel op tijd thuis, hoor,” zegt hij. „We gaan direct aan tafel.” En dan geeft Michiel toe.

't Is erg leuk om bij Kees thuis te eten. Het gebeurt wel niet zo vaak, maar dan blijft het in ieder geval een bijzonderheid. Hier wordt echt tijd voor het eten genomen. Michiels vader en moeder zijn er altijd zo haastig mee. 's Morgensvroeg gaan ze de deur al uit en 's avonds tussen halfzeven en zeven uur komen ze weer thuis.

Kees' vader leest na het eten een gedeelte uit de bijbel. Michiel kan zich niet herinneren, dat dat de laatste jaren bij hen thuis gebeurd is. Bidden doen ze heus nog wel, net als bij Kees thuis, maar niet hardop. Even ogen sluiten, in gedachten snel je gebed opzeggen en dan eten. Als je even te lang bidt vraagt vader wel eens, of je in slaap gevallen bent.

Kees' vader bidt en dankt hardop. De kinderen zeggen daarna hun gebed op en dan kan Michiel naar huis. Het is halfzeven en als hij vlug is kan hij nog voor vader en moeder thuis zijn. Hij bedankt Kees' ouders hartelijk, dat hij bij hen mocht eten, maar van dank willen ze niet weten.

„Je mag zo vaak komen als je wilt, hoor,” zegt Kees' moeder. Ze weet immers best, dat het bij Michiel thuis altijd zo stil is.

Michiel treft het. Hij is nog maar vijf minuten thuis, als hij vader en moeder aan ziet komen. Vader rijdt de auto het pad op naar de garage en wenkt Michiel, die voor het raam staat, om de garagedeuren te openen. Dan hoeft hij niet door de regen en Michiel kan van binnenuit in de garage komen.

Moeder moppert op het slechte weer. De hele middag regent het al en nu vanavond nog.

„En we krijgen vanavond nog wel bezoek,” zegt ze. „We

hebben niet veel tijd om te eten.”

„Ik hoef niet meer te eten,” zegt Michiel. „Ik heb al bij Kees gegeten.”

„Nou, dat komt dan goed uit,” zegt moeder. „Dat bespaart me weer werk.” Haastig spreidt ze het tafelkleed uit en zet een paar bordjes neer. Een kwartiertje later is alles alweer opgeruimd. Nu kan de visite komen.

2. VISITE

„En daar hebben we Michiel!” lacht meneer Van der Woude. „Jonge, jonge, jij wordt al een hele kerel, zeg. Hoe oud ben je nu eigenlijk?”

„Twaalf, meneer Van der Woude,” zegt Michiel. Hij drukt de vlezige hand van meneer Van der Woude en die knijpt er stevig in.

„Dan heb je de lagere school er zeker bijna opzitten,” zegt meneer Van der Woude. „Wat gaat het worden, mavo, havo of nog meer?”

„Havo natuurlijk,” zegt Michiels vader een beetje beledigd. „Michiel heeft een goed verstand, hij kan best de havo halen.” Mevrouw Van der Woude is al even vlezig als haar man. Het is trouwens haar eigen schuld, want ze snoept te veel.

„Ik doe aan de lijn,” zegt ze altijd. „Maar als je op visite bent kun je moeilijk een aangeboden gebakje afslaan.”

Blijkbaar legt ze nogal veel visites af, want het is niet aan haar te merken, dat ze aan de lijn doet.

De Van der Woudes hebben zich op de pluchen bank genesteld en het lijkt nu echt wel gezellig, zo met al die schemerlampen aan. Michiel zit in de achterkamer en vangt flarden van het gesprek op. Het gaat natuurlijk weer over zaken. Meneer Van der Woude heeft een grote kledingzaak en vader een supermarkt, dus dat past allemaal wel bij elkaar.

„Sjonge, jonge,” zegt meneer Van der Woude bewonderend. „Je boert maar geweldig, zeg. Straks een tweede filiaal erbij, dat wordt dan drie zaken in de stad.”

„Maar we werken er ook hard voor,” zegt moeder. „’s Morgensvroeg zijn we al weg en ’s avonds na halfzeven komen we pas thuis.”

Vader glundert. Je kunt wel zien, dat het compliment van

meneer Van der Woude hem goed doet. Het is niet voor niets, dat hij de laatste jaren zo hard gewerkt heeft. Nu heeft hij een van de snelstgroeiende zaken in de stad. Een jaar of vijf geleden had hij nog maar een heel gewone winkel, over een paar weken opent hij zijn derde supermarkt. De kranten zullen er weer vol van staan.

Natuurlijk gaat het gesprek de hele avond over zakendoen. Het interesseert Michiel bitter weinig. Hij leest zijn boek wel en met dat geroezemoes van stemmen op de achtergrond vindt hij het nog best gezellig ook.

Moeder brengt hem koffie met gebak. Dat is heerlijk, hoewel het geen bijzonderheid is. Er komt zo vaak visite en dan is er altijd gebak. Meestal zijn het andere zakenmensen, die op bezoek komen.

Vorige week kwam er een ouderling, maar die kreeg koffie zonder gebak. Hij had drie keer moeten vragen, voor hij eindelijk eens bij hen terecht kon. Vader en moeder hadden er helemaal niet zoveel zin in gehad, maar als je bij de kerk hoorde moest het toch wel eens. Hoewel . . . ze kwamen nooit meer in de kerk. En daarom hadden vader en moeder ook geen zin om te praten.

Michiel kijkt over zijn boek heen naar de mensen in de voorkamer. Het gesprek gaat warempel nog steeds over zaken. Alsof zakendoen alles is in de wereld!

„Eigenlijk hadden jullie drie zoons moeten hebben,” lacht meneer Van der Woude. „Voor alle drie een zaak.”

„O nee,” schrikt moeder. „Asjeblijft niet. Eén kind is meer dan genoeg.”

Ze kijkt naar Michiel in de achterkamer. Ze merkt, dat hij het gehoord heeft. Ze staat meteen op en zegt: „Het wordt bedtijd voor je, Michiel.”

Met een zucht slaat Michiel zijn boek dicht. Moeder wil hem natuurlijk de kamer uit hebben, omdat zij wel eens dingen bepraten, die hij niet mag horen. Nou, dan neemt hij het boek wel mee naar boven. Dat doet hij wel vaker en ze zullen er vast niets van zeggen.

Hij zegt iedereen welterusten en gaat naar boven. Hij kleedt

· zich uit en kruipt onder de dekens.

Het boek is spannend, maar na verloop van ongeveer een halfuurtje is het uit. En dan kan hij ook niet meer. Zijn ogen voelen zo loodzwaar aan, hij valt vast gauw in slaap.

Hij legt het boek op zij en knipt het licht uit. Beneden hoort hij het geroezemoes van stemmen.

Wat zouden ze allemaal zeggen? Zouden ze het nog steeds over zaken hebben? Nu kunnen ze in ieder geval dingen zeggen, die hij niet mag horen. Dat van zostraks was ook niet voor zijn oren bestemd, dat weet hij wel zeker.

„Eén kind is meer dan genoeg,” heeft moeder gezegd. Of is dat ene kind al te veel?

Wat heeft hij altijd graag een paar broertjes en zusjes willen hebben! Vader en moeder praatten daar nooit over, die vonden het blijkbaar wel best. En vanavond heeft hij het gemerkt, ze wilden niet eens meer kinderen.

Als moeder nu maar thuis was, dan was het nog niet zo erg, maar ze is altijd weg. Het huis is dan zo doods, zo leeg. Alleen dinsdags- en donderdagsmorgens wacht mevrouw Arends hem op. Die is altijd erg hartelijk voor hem. Net een tweede moeder. Hij zou best mevrouw Arends als moeder willen hebben.

Hij schrikt van zijn eigen gedachten. Houdt hij dan helemaal niet van zijn vader en moeder? Dat hoort toch zo?

Kees houdt wel van zijn ouders, dat weet hij zeker. Hij zat eens een keer te janken, toen zijn vader een aanrijding kreeg. Het stelde allemaal niks voor, zijn vader bloedde wat aan zijn hoofd en had wat ontvellingen aan zijn armen, maar het bleek niets ernstigs te zijn. Kees was toen blijkbaar nogal geschrokken, want hij was erg overstuur. Hij zag het trouwens gebeuren. Hoor, de kamerdeur gaat open. Zou het bezoek weggaan?

Michiel zit half overeind in bed. Gek, zoëven was hij zo slaperig en nu zit hij maar te prakkezeren. Als je denkt, dat je gauw in slaap zult vallen, gebeurt het juist niet.

O, hij weet het al, ze lopen naar de garage. Vader moet natuurlijk zijn nieuwe auto laten zien. Iedereen moet zijn nieuwe auto zien en iedereen is vol bewondering. Er zijn niet zoveel mensen, die zo'n mooie auto hebben.

En straks gaan ze met vakantie naar Noord-Afrika en dan moet hij mee. De jongens op school vinden, dat hij boft. Zulke dure vakanties zijn niet voor iedereen weggelegd en daarom benijden ze hem. Nou, maar hij vindt er niets aan, hoor. Als Kees mee mocht, dan was het nog wat.

Kees gaat met zijn ouders naar de Veluwe. Daar huren ze een caravan en ze hebben er een bungalowtent bij, anders hebben ze te weinig ruimte. Hij wou best met hen mee, dat is vast veel leuker.

Michiel zucht. Kan hij dan nooit slapen? Moet hij steeds maar zitten denken aan vervelende dingen?

Hij hoort de visite terugkomen uit de garage. Gaan ze nu weg? Het lijkt er wel op, want ze blijven in de gang. Ze hebben wel plezier, die vier. Moeder lacht in ieder geval zo hard en de anderen lachen erom.

Dan wordt de voordeur geopend en verandert het gelach van moeder in gemopper. Geen wonder, het regent nog steeds. Komt er dan nooit een eind aan die regen?

De visite neemt luidruchtig afscheid. De burens moeten blijkbaar ook weten, dat ze weggaan, want er wordt een paar keer hevig getoeterd. Ze maken er alle kinderen uit de buurt mee wakker.

Boem! De voordeur wordt met een klap gesloten. Nu zijn de gasten weg. Morgen mag mevrouw Arends de rommel opruimen.

Dan is het ineens stil in huis. Vader en moeder hebben elkaar zeker niks te zeggen, want er valt geen woord meer te horen. Michiel draait zich om op zijn andere zij. Heel, heel langzaam komt de slaap.

De regen klettert nog steeds tegen de ruiten.

3. FEEST

Drie weken later zal de nieuwe supermarkt geopend worden. Michiel heeft vrij van school gekregen, want vader en moeder willen, dat hij erbij is. De burgemeester zelf zal de opening verrichten, iets waar Michiels ouders bijzonder mee ingenomen zijn. Dat gebeurt niet zo maar in iedere plaats, maar in een klein stadje als het hunne kan dat en bovendien is de burgemeester een heel goeie kennis.

Er zijn kosten noch moeite gespaard om van de opening iets groots te maken. Er is een draaiorgel gehuurd dat voor vrolijke muziek moet zorgen en natuurlijk zijn er de aantrekkelijke koopjes, die nieuwe klanten moeten lokken.

In hun mooie nieuwe auto is Michiel met zijn ouders gekomen. Hij heeft een mooi pak aan moeten trekken voor deze gelegenheid en dat vindt hij helemaal niet zo leuk. Het is een warme dag en dan heeft hij liever geen stropdas om. Het allerliefst had hij zijn spijkerbroek aangetrokken, zodat je niet zo uit hoeft te kijken, waar je gaat zitten.

Er zijn nogal wat mensen, meest huisvrouwen, die zo dadelijk hun slag willen slaan. De burgemeester staat op een klein podium en houdt een korte toespraak. Dan moet Michiel hem de sleutel brengen, op een kussen. Het gaat allemaal erg plechtig en van dat moment worden foto's gemaakt. Michiel voelt zich er verlegen onder. Morgen zal hij wel in de plaatselijke krant staan.

De burgemeester neemt de sleutel in ontvangst en gaat dan naar een van de deuren. Het kost hem weinig moeite om die te openen. Geen wonder, de sloten zijn splinternieuw. Er wordt in de handen geklapt, maar de nieuwsgierige menigte moet nog even wachten. Eerst moet de burgemeester de zaak bezichtigen en als hij daarmee klaar is mogen de klanten.

Michiel loopt met zijn ouders en de burgemeester mee door de nieuwe supermarkt. De burgemeester is best een aardige man. Hij maakt voortdurend grapjes tegen Michiel en vraagt hem zelfs, welk wasmiddel hij voor zijn vrouw mee moet nemen. Nou, daar weet Michiel nog geen antwoord op. Hij moet het zelf maar uitzoeken.

Uitzoeken, dat doet de burgemeester zeker. Hij heeft een karretje meegenomen en als hij de winkel door is, is het helemaal vol. Moeder schuift achter de kassa en slaat de bedragen aan. Het wordt een fikse rekening. Gelukkig hoeft de burgemeester het niet allemaal in een tas mee te sjouwen, het wordt wel thuis bezorgd.

Het draaiorgel speelt als ze weer naar buiten komen. Aan de overkant, in een nieuw restaurant, zullen ze een kopje koffie gaan drinken. En dan is het grote ogenblik voor de huisvrouwen gekomen dat ze naar binnen mogen. Het duurt niet lang, of de mensen vullen de nieuwe winkel en weldra beginnen de kassa's te rinkelen.

Maar daar merken Michiel en zijn ouders niets van. Ze zitten gezellig achter een kopje koffie, samen met de burgemeester. „Jonge, jij boft maar,” zegt de burgemeester. „Als jij straks klaar bent met de studie kun je zo bij je vader in de zaak stappen.”

„Ik wil helemaal niet in de zaak,” zegt Michiel beslist. „Daar heb ik helemaal geen zin in.”

Het wordt ineens angstig stil aan het tafeltje. Vader heeft zijn lepeltje, waarmee hij net zijn koffie aan het roeren was, neergelegd en staart Michiel verbluft aan. Moeder zit hem ook al met open mond aan te kijken en de burgemeester weet ook niet, wat hij zeggen moet.

„Nou ja,” haast Michiel zich dan te zeggen. „Ik zou liever burgemeester worden, ziet u.”

Hij heeft deksels goed begrepen, dat hij zoëven een heel domme opmerking maakte en daardoor een pijnlijke situatie geschapen heeft. Toen schoot hem ineens een antwoord te binnen en dat antwoord treft doel. De burgemeester begint in

ieder geval bulderend te lachen en vader en moeder lachen dan maar wat zuurzoet mee.

„Nee maar,” lacht de burgemeester. „Die is goed, zeg! Hij wil burgemeester worden! Nou jongen, dan zul je nog heel wat moeten leren. Maar . . . ,” en dan buigt hij zich vertrouwelijk naar Michiel over, „burgemeester zijn bestaat heus niet alleen uit het openen van supermarkten, hoor!”

Ze lachen allemaal weer, maar Michiel wenst zich mijlenver weg. Gelukkig wordt er niet verder over gepraat en na ongeveer een half uur moet de burgemeester weg.

„Een burgemeester heeft een druk leven, Michiel,” zegt hij. „Denk er nog maar eens goed over na.”

Michiel knikt en mompelt maar wat. Hij ziet, dat vader en moeder kwaad zijn. Ze laten het echter niet zo erg merken zolang de burgemeester erbij is, maar zodra die weg is, krijgt Michiel de wind van voren. Vader is spinnijdig. Hij houdt zich nog enigszins in, zolang ze in het restaurant zijn, maar als ze in de auto zitten op weg naar huis, begint het pas goed.

„Kun je je fatsoen nog niet eens bewaren,” gromt vader. „Je hebt ons mooi voor aap gezet, snotneus die je bent.”

„Ach, die jongen bedoelde het niet zo erg,” probeert moeder de zaak te sussen. „Je moet het niet zo ernstig opvatten.”

„Ik vat het wel ernstig op,” schreeuwt vader nijdig. „Die jongen heeft zijn fatsoen te bewaren en anders houdt hij zijn mond maar.”

„Ik kan toch moeilijk mijn mond houden als de burgemeester mij iets vraagt,” zegt Michiel verontschuldigend. „En is dat nou zo’n gek antwoord dat ik gaf?”

„Je meende er niets van,” zegt vader. „Denk je dat ik dat niet doorhad? Het was alleen om de burgemeester. En de burgemeester zal het heus ook wel in de gaten gehad hebben.”

Michiel antwoordt niet meer. Tegen vader valt toch niet te praten en hij maakt hem er alleen maar bozer door.

Gelukkig blijven vader en moeder niet thuis. Ze kleden zich alleen om en gaan daarna naar de nieuwe zaak. Daar zullen ze de rest van de dag doorbrengen.

Michiel vindt het een opluchting dat hij weer alleen is. Anders

kan het hem soms benauwen, nu is de eenzaamheid hem welkom.

's Middags gaat hij gewoon naar school en als hij thuiskomt leest hij het kranteverslag van de opening. Natuurlijk staat hij op de foto en hij zou er wel een beetje trots op geweest zijn, als al het andere ook nog prettig was geweest. De jongens en meisjes bij hem in de klas zijn eigenlijk een beetje jaloers op hem.

Gelukkig praten vader en moeder niet meer over het gebeurde van die morgen.

Vader doet wel erg stug en als Michiel even in de gang is hoort hij hem tegen moeder mopperen. Het kranteverslag is volgens hem lang niet goed genoeg en het had ook wel een beetje uitgebreider gekund.

En 's avonds in bed ligt Michiel met open ogen naar het plafond te staren. Hij heeft vader en moeder welterusten gezegd, maar ze hebben wat afwezig geantwoord, omdat ze net naar de televisie zaten te kijken.

Gek toch, hij moet weer denken aan Kees. Kees' ouders zijn zo heel anders, zo gewoon. Ze hebben altijd tijd voor hun kinderen, daar gaat alles niet zo haastig als bij hen. Dat zijn echte ouders.

En Michiels vader en moeder? Ze hebben nooit tijd voor hem, zelfs niet op zondag. Want dan moeten ze zo nodig naar de camping en dan moet alles ook weer haastig gebeuren. Ze moeten er zo vroeg mogelijk zijn en zo laat mogelijk weg, om zolang mogelijk te kunnen genieten.

Even voelt Michiel de lust om eens heel hard te gaan gillen om alle nare dingen in één keer van zich af te schudden. Maar het zal immers toch niet helpen . . .?

4. PLANNEN

Als vader zich ergens aan kan ergeren, dan is het wel het slechte weer op zondag na een hele werkweek vol zon. Je kunt dan niets tegen hem zeggen, of hij valt direct tegen je uit. En in de caravan loop je hem zó voor de voeten, al is het een grote en dure. Michiel is dan ook blij, dat hij aan het eind van de zondag eindelijk weer in zijn bed ligt.

Vader had de hele dag een slecht humeur. Hoelang hij wel niet heeft zitten zeuren over de belastingen, die zoveel van hem afpikten en over de alsmaar stijgende kosten, weet Michiel niet meer. Zelfs moeder werd het tenslotte te veel.

„Ik ben hier voor mijn plezier gekomen en niet voor mijn verdriet,” zei ze.

Dat viel natuurlijk slecht bij vader en toen was het op woorden uitgedraaid. De burens moesten er vast wel iets van hebben gehoord, ook al stonden de caravans een behoorlijk eind uit elkaar.

Ik wou, dat ik maar onder die akelige vakantie uit kon, denkt Michiel. Kon ik maar iets bedenken, waardoor ik niet meehoeft.

Met Kees mee? Ach, dat zal immers toch niet gaan. Ze kunnen niet zo'n grote caravan huren en dan is het al behelpen.

Andere vrienden dan? Nou, die zijn er niet zoveel. En dan zijn ze nog jaloers ook, omdat hij zo ver weggaat.

Het benauwt hem, dat hij mee moet. De vakantie komt al snel dichterbij, het is immers al mei. Nog een week of zes, zeven, dan is het al zover. Drie weken naar dat snikhete Noord-Afrika om wat woestijnzand te happen, ba!

Was hij maar een jaar of vier ouder, dan kon hij met vrienden op vakantie gaan. Twaalf jaar is nog veel te jong, maar als hij zestien is . . .

Geld is geen probleem, hij krijgt altijd een heleboel zakgeld. Als vader in een goeie bui is geeft hij hem wel eens een tientje. Dan mag hij er ook nog voor kopen wat hij wil. En zo tussendoor krijgt hij ook nog vaak genoeg wat. Er zit al heel wat in zijn spaarpot.

Daar zijn de jongens op school ook alweer jaloers op, dat hij zoveel geld heeft. Zij krijgen niet veel en als ze geld hebben, willen hun vaders en moeders ook nog graag weten, waar ze het laten. Michiels vader en moeder vragen er bijna nooit naar. Ba, waarom moet ik nu weer steeds aan akelige dingen denken? denkt hij geprikkeld. Zo kan ik weer niet in slaap komen.

Hij knipt het bedlampje aan en stapt uit bed. In de kast liggen nog wel wat leesboeken. Er moet ook nog een goed Indianenboek tussen zitten. Een hele poos geleden heeft hij er nog een begin mee gemaakt, maar toen is het blijven liggen.

Hij heeft het al gauw gevonden. Er zit ook nog een bladwijzer tussen. Het is een oude foto van een jaar of drie geleden. Daar staat hij met opa op. Opa is kort daarna overleden en dat vond Michiel erg verdrietig. Hij kwam zo vaak bij hem in het bejaardentehuis. Vader en moeder kwamen bijna nooit, want die hadden toch geen tijd, maar hij kwam trouw, iedere week. Opa was al jaren alleen, want oma was al zo lang geleden gestorven.

Opa nam hem 's winters ook wel eens mee naar de kerk, als ze toch niet naar de camping gingen. Hij had ook al eens tegen vader en moeder gezegd, dat het niet goed was, dat ze nooit meer in de kerk kwamen, maar vader en moeder hadden altijd wel een excuus. Nu is opa er niet meer om van die lastige opmerkingen te maken en vader en moeder kunnen zodoende hun gang gaan.

Ach, wat zou Michiel nu graag willen, dat opa er nog was, dat hij eens met hem kon praten. Hij zou opa alles willen vertellen, van al die nare dingen. Opa zou zijn handen vastpakken, ze in de zijne nemen, en zeggen: „Jongen, ik ben ook erg eenzaam, maar gelukkig is God er altijd en Hij luistert altijd naar ons.” Hè, nou zit hij alweer te piekeren. Hij zou immers een mooi

boek lezen. Dat gepieker komt door die foto van opa. Vooruit, maar niet meer aan denken. Hij begint met de bladzijde, waar hij de vorige keer gebleven was en warempel, hij wordt vrij snel door het verhaal geboeid.

Na een halfuurtje wordt hij toch slaperig, hij kan zijn ogen bijna niet meer openhouden. Hij klapt het boek dicht en legt het onder het bed. Dan doet hij het bedlampje uit.

Die nacht droomt Michiel. Hij is in Amerika, ergens in een grote stad. Hij heeft een koffertje in zijn hand, maar hij is moederziel alleen. Hoge wolkenkrabbers aan weerszijden van de straat maken hem een beetje bang en ondanks de vele mensen op straat voelt hij zich eenzaam. Waar zijn vader en moeder toch?

Ineens voelt hij dat iemand naar hem grijpt. Zijn koffertje wordt uit zijn hand gerukt en voordat hij het weet is de dief in de menigte verdwenen. Michiel geeft een gil van schrik en dan is hij wakker.

Foei toch, wat een nare droom. Gelukkig, dat het niet echt was. Het zweet staat hem op zijn voorhoofd en hij ligt nog te trillen van de schrik.

Hij knipt het bedlampje aan en kijkt op de wekker. Het is tien uur en dus ligt de hele nacht nog voor hem.

Zuchtend knipt hij het lampje weer uit en probeert opnieuw in slaap te komen.

Ik was helemaal in Amerika, denkt hij verbaasd. Hoe kom ik daar zo bij? O ja, het kan natuurlijk best. De meester heeft het immers net over Amerika gehad. Hij is er zelf geweest en daarom kon hij er zo mooi van vertellen. Maar de droom was niet zo leuk. Tenminste . . . van die beroving. Maar ik zou best naar Amerika willen. Zonder vader en moeder en dan . . . nooit terugkomen.

Een vreemde gedachte eigenlijk om helemaal alleen op de wereld te staan, zonder vader en moeder. En als het moest zou het hem nog niets kunnen schelen ook. Hij zou zijn vader en moeder rustig in de steek kunnen laten zonder een traan te laten. Hij houdt helemaal niet van zijn vader en moeder. Vader en moeder houden immers ook niet van hem. Ze geven hem

alleen maar te eten en kleren en zakgeld, maar verder . . .

Met enige verwondering bedenkt hij dit. Vroeger zouden zulke dingen niet in zijn hoofd opgekomen zijn, hij hield immers van zijn ouders. Maar die liefde is wel doodgebloed. Vader snauwt hem vaak af, omdat hij het te druk heeft met zijn zaak, of hij duwt hem geld in handen om maar van hem af te zijn. Moeder loopt hij voor de voeten, want als ze thuiskomt moet ze gauw het eten klaarmaken en 's avonds is er zo vaak visite. Als geslaagde zakenlui moet je immers ook veel vrienden en kennissen hebben onder andere zakenlui.

Hij piekert verder over het idee dat hij ergens in een vreemd land zal zijn. Amerika hoeft het niet beslist te zijn, daar kan hij toch niet komen. Passagiersboten zijn er tegenwoordig vrijwel niet meer en hij zou toch wel een heel handige jongen moeten zijn, als het hem lukte aan boord van een vrachtboot te komen. Duitsland, denkt hij. Daar zou ik best naar toe kunnen gaan. Het zal wel niet zo moeilijk zijn om over de grens te komen. Het idee om weg te lopen van huis laat hem nu niet meer los. Hoe hij het precies wil doen weet hij nog niet, maar het moet en het zal doorgaan. Hij houdt het thuis niet langer uit. Eindelijk valt hij in slaap, maar het wordt een onrustige slaap met dromen over zwerftochten door Duitsland . . .

5. MICHEL GAAT OP REIS

Het volgende weekend is het Pinksteren en dan is er natuurlijk een extra vrije dag. De pinkstervakantie van school duurt maar kort, alleen dinsdags, en verder is alles normaal. Dat komt, omdat de zomervakantie niet ver meer is.

De week voor Pinksteren heeft Michiel veel nagedacht en langzamerhand hebben zijn plannen vaste vorm aangenomen. Hij heeft zijn zakgeld nageteld dat hij in de loop der tijd bijeenvergaard heeft en dat blijkt een behoorlijk bedrag te zijn. Vader en moeder hebben natuurlijk gedacht, dat hij dat altijd opgemaakt heeft, maar dat is niet waar. Hij kon wel altijd royaal met geld omspringen, dat is zo, maar het meeste spaarde hij. Dat komt hem nu goed van pas.

De moeilijkheid is, hoe onopgemerkt van huis te komen en over de grens te zijn voordat vader en moeder het in de gaten hebben. Als hij in Nederland is zal hij snel opgespoord worden en daar voelt hij niets voor.

Maar dan ineens heeft hij een schitterend plan. De ouders van Kees gaan zelden weg, daarvoor is het gezin te groot en zijn de kosten te hoog. Als hij nu eens aan zijn ouders vraagt, of hij het lange pinksterweekeinde door mag brengen bij Kees, dan kan hij stiekem weggaan zonder dat zijn ouders het merken. En aan Kees' ouders vraagt hij natuurlijk niet, of hij daar mag zijn, dat is helemaal niet nodig. Hij zal pas op het laatste nippertje bij zijn ouders aankomen met het verzoek, of hij met Pinksteren bij Kees mag logeren. Vader en moeder hebben zelden of nooit contact met Kees' ouders, dus veel gevaar van die kant valt niet te duchten. En hij zal er wel voor zorgen dat Kees niet bij hem over de vloer komt als zijn ouders er zijn.

Die week zoekt hij alles bij elkaar wat hij nodig heeft voor de reis. Hij koopt een kaart van Duitsland, hij zoekt de kleren uit

die hij denkt nodig te hebben en stopt ze in een plunjezak, samen met een slaapzak. Meer moet hij ook niet meenemen, anders wordt het te zwaar.

Gelukkig blijkt het vrij eenvoudig om zijn ouders wat te ontlopen. Gewoonlijk stond hij daar niet zo bij stil, want hij vond het vervelend genoeg om altijd alleen thuis te zijn.

Donderdagsavonds begint moeder te praten over het pinksterweekend en dan moet Michiel wel met zijn zogenaamde logeerpartij voor de dag komen.

„Wil je dan niet mee?” vraagt moeder verwonderd.

„Liever niet,” zegt Michiel. „Ik ben veel liever een weekend bij Kees, want daar is het echt gezellig met al die kinderen.”

„Je bent niet wijs,” bromt vader vanachter zijn krant. „Op de camping zijn immers ook genoeg kinderen met wie je je best kunt vermaken en vooral tijdens de pinksterdagen zijn er veel mensen. Ik zou me nog maar eens bedenken als ik je was.”

„Ik weet nu al zeker, dat ik veel liever hier blijf,” zegt Michiel beslist.

„Nou ja, dan moet je het zelf maar weten,” zegt moeder kortaf.

„Als je dan met alle geweld hier wilt blijven, blijf je maar. Ik heb ook geen zin om steeds tegen een chagrijnig gezicht aan te kijken.”

Daarmee is de kous af. Michiel hoopt nu vurig, dat vader en moeder niet toevallig Kees' ouders tegen het lijf zullen lopen, want je weet maar nooit. En Kees moet in geen geval met hen praten, anders heb je de poppen aan het dansen. Die vrijdag wordt een spannende dag, want dat is de laatste dag dat hij thuis is. Hij heeft gezegd, dat hij 's zaterdagsmorgens naar Kees toe gaat. Dat is dan ook het moment dat hij er vandoor wil gaan. Natuurlijk bestaat er nog de kans dat Kees zaterdag in de supermarkt komt, maar dan is het zo razend druk, dan hebben Michiels ouders toch geen tijd voor een praatje.

En zo wordt het vrijdagavond . . .

Het valt Michiel moeilijk om gewoon te doen, terwijl hij voor zichzelf weet dat het de laatste avond thuis is. Een beetje bang voor de toekomst is hij wel, maar toch is hij vastbesloten om

zijn plannen door te zetten.

Hij gaat vroeger dan gewoonlijk naar bed, maar vader en moeder zeggen er niets van.

Op de slaapkamer kijkt hij nog eenmaal zijn spullen na. Dan kleedt hij zich uit en gaat naar bed. Maar van slapen komt het eerste uur niet zoveel. Hij moet te veel nadenken.

Waar zou hij morgenavond slapen? In Keulen of in Frankfurt? Of misschien zelfs helemaal in München? Wie weet krijgt hij ergens vlot een lift. In ieder geval wil hij morgen eerst met de trein naar Amsterdam en vandaar kan hij wel gaan liften. Als hij morgen in zijn woonplaats staat te liften zijn er vast wel mensen die dat naderhand aan zijn ouders vertellen en het kan natuurlijk ook best gebeuren, dat hij een lift krijgt van iemand die hem kent. Dat wil hij vermijden en daarom wil hij eerst met de trein. Amsterdam is zo'n grote stad, daar kent niemand hem en daar is kans op de herkenning erg klein.

Zo ligt hij na te denken en tenslotte valt hij in een onrustige slaap.

De volgende morgen is hij al vroeg wakker, maar hij blijft liggen. Hij wil wachten tot vader en moeder weg zijn. Ze zullen wel niet bij hem op de kamer komen, ook al zullen ze elkaar een paar dagen niet zien, zoals zij denken.

Zo gaat het inderdaad. Michiels ouders hebben op die zaterdagmorgen te veel haast om aan hun zoon te denken. Ze moeten, voordat ze naar hun werk gaan, nog gauw een en ander inpakken voor het pinksterweekeinde, zodat ze straks, als ze thuiskomen, zo snel mogelijk naar de camping kunnen gaan. En deze keer hebben ze fijn een extra dag. Wat een genot!

Michiel ligt op zijn slaapkamer te luisteren naar de geluiden, en hij schrikt van elke keer dat vader of moeder de trap opgaat. Gelukkig slaan ze zijn slaapkamer steeds over.

Eindelijk hoort hij dat de auto gestart wordt. Hij hoort moeder tegen vader roepen, hij hoort, dat de garagedeuren gesloten worden, het portier van de auto wordt dichtgeslagen en ze dan wegrijden.

Michiel slaakt een zucht van verlichting. Snel staat hij op en gaat zich wassen. Veel tijd gunt hij zichzelf daar niet voor. Hij haalt de plunjezak uit de kast en neemt hem mee naar beneden. Tijd om te eten gunt hij zichzelf ook nauwelijks, terwijl hij nog tijd genoeg heeft voor de trein. Gelukkig heeft hij gisteravond voordat vader en moeder thuiskwamen nog kans gezien om wat boterhammen klaar te maken voor onderweg. De eerste tijd kan hij tenminste vooruit.

Zorgvuldig telt hij zijn geld na. Het is heel wat. Het geeft hem een voldaan gevoel, want nu hoeft hij voorlopig niet bang te zijn, dat hij niet te eten zal krijgen. Hij zal het maar diep wegstoppen in zijn plunjezak, anders zou het ook nog wel eens gestolen kunnen worden.

Tergend langzaam kruipen de wijzers van de klok. Om halftien gaat de trein, dat heeft hij van tevoren al uitgezocht. Maar het is pas vijf over negen.

Hij wil niet eerder dan kwart over negen van huis, want het station is maar vijf minuten lopen van zijn huis verwijderd. Als hij te lang op het perron omhangt zijn er misschien bekenden, die hem zien vertrekken en daar voelt hij niet veel voor.

Maar om precies kwart over negen verlaat Michiel, met de plunjezak over zijn schouder, het ouderlijk huis. Als hij de voordeur achter zich dichtslaat geeft hem dat een opgelucht gevoel. Hij ademt de heerlijke voorjaarslucht in. Vrij, eindelijk vrij! denkt hij. Verrukkelijk, nu ga ik lekker doen, waar ik zelf zin in heb.

Hij zet de pas erin naar het station.

Het is niet druk op het perron en gelukkig ziet Michiel niemand. Toch houdt hij zich een beetje gedekt. Stel je voor, dat er straks toch nog bekenden het perron opkomen, dat zou bijzonder onaangenaam zijn.

Als de trein binnenloopt wacht hij eerst tot de mensen uitgestapt zijn. Hij verbergt zich achter een mededelingenbord. En dat is maar goed ook, want als hij er toch nog even omheen gluurt ziet hij tot zijn grote schrik iemand bij hem uit de straat. Gelukkig wordt hij niet gezien.

Een paar minuten later zijn de aangekomen passagiers alweer weg en dan neemt Michiel zijn kans waar. Vlug pakt hij zijn plunjezak op en stapt in de trein.

De eerste coupé blijkt nu niet bepaald de beste te zijn, want die zit al tjokvol. Allemaal mensen, die van het lange weekend willen genieten. Snel loopt hij door naar de volgende coupé, maar ook daar zijn alle zitplaatsen bezet. 't Is nou niet bepaald een uitgezochte dag om met de trein te reizen. Na de tweede coupé besluit Michiel om bij een van de uitgangen te gaan staan. Ook daar zijn de klapstoeltjes bezet, maar er zitten allemaal onbekenden. Michiel houdt zich aan een stang vast om een beetje steun te hebben. De trein zal zo meteen wel slingeren en dan heeft hij zo'n houvast nodig.

Even later begint de trein te rijden. Michiel ziet de stad aan zich voorbijrijden en heel even bekruipt hem een gevoel van weemoed. Hij zal deze plaats nooit terugzien, dat is zijn vaste bedoeling.

Ach kom, denkt hij dan. Straks heb ik het veel plezieriger dan ik het ooit gehad heb. Ik ga de wereld door reizen en als ik later volwassen ben geworden kan ik altijd nog terugkomen. Als ik dan tenminste nog zin heb . . .

Zo praat hij zichzelf een beetje moed in.

Na drie kwartier loopt de trein het Centraal Station van Amsterdam binnen. Al die tijd heeft Michiel moeten staan, want er was nog geen zitplaatsje vrij. Hij voelt zich wel moe, want het is nu niet bepaald een pretje om zo lang te moeten staan.

Hij slingert de plunjezak over zijn schouder en loopt naar de uitgang. Hij is wel eens vaker in Amsterdam geweest, maar toch overweldigt hem de drukte. Wat een mensen, wat ontzaglijk veel mensen. En iedereen doet alsof hij verschrikkelijk veel haast heeft. Een paar keer botst hij tegen iemand op en één keer laat hij bijna zijn plunjezak vallen.

Maar eindelijk is hij dan toch buiten het station. Ook daar is het ontzaglijk druk. Links van hem staan allemaal trams opgesteld. Misschien kan hij met één van deze trams naar de

buitenkant van de stad, om daar te liften. Maar welke tram moet hij dan nemen?

Een beetje hulpeloos kijkt hij om zich heen. Nu is hij nog maar net een uur van huis en nu weet hij al niet eens wat hij moet. Maar wacht eens, daar ziet hij een plattegrond van Amsterdam. Misschien kan hij daar een beetje wijzer uit worden. Op de kaart van Nederland heeft hij gezien, dat hij via Utrecht naar Arnhem moet, maar hoe komt hij nu het gauwst bij die autoweg?

Na een poosje heeft hij dan toch in de rechterbenedenhoek de weg naar Utrecht gevonden. Die is niet ver van het Amstelstation.

Wel, wel, denkt hij. Ik had nog een poosje in de trein moeten zitten. Of ik moet met de bus of de tram. Als er tenminste een tram naar toe gaat.

Op dat moment is het, alsof er iets in hem hem waarschuwt voor het een of ander. Hij heeft het gevoel dat er op hem gelet wordt en dat is heel onaangenaam. Hij kijkt op van het bord en dan ziet hij, dat er drie jongens vlak bij hem staan. Ze hebben hem ingesloten en Michiel heeft direct wel door, dat ze niet veel goeds van plan zijn.

„Zo jongetje, ben je op reis?” vraagt de ene jongen.

„Het ziet er in ieder geval wel naar uit, met zo'n bagage,” zegt de andere jongen.

De derde jongen duwt tegen Michiels schouder en vraagt: „Zeg, wat zit er in die plunjezak?”

„Dat gaat jullie niks aan,” zegt Michiel geschrokken. Hij klemt de plunjezak stijf tegen zich aan. Hij is niet van plan, om hem zo maar af te laten pakken.

„Kom nou,” dringt de eerste aan. „Waarom zouden wij dat niet mogen weten? Kom, maak es open dat ding.”

„Ik denk er niet aan,” zegt Michiel boos. Tegelijkertijd is hij bang, want wat kan hij nou tegen drie jongens beginnen? Ze zijn bovendien ouder en groter en hij zal het altijd tegen hen af moeten leggen. En van de voorbijgangers schijnt niemand te zien, dat hij in moeilijkheden zit.

Ineens krijgt Michiel een idee. Snel duikt hij in elkaar en glipt

onder het bord door. Het is zijn enige kans. De jongens schreeuwen hem wat achterna, maar daar trekt Michiel zich niets van aan. Hij is doodsbenuwd, dat ze hem zullen achtervolgen en daarom rent hij zo hard als hij kan. Zonder uit te kijken vliegt hij over de tramrails, vlak voor een hevig bellende tram langs. Hij holt de brug over en even later blijft hij hijgend bij het voetgangerslicht staan. Het staat op rood, maar als Michiel omkijkt en ziet, dat de drie jongens hem achternakomen, holt hij de zebra op. Het is een heel lange oversteekplaats en er is druk verkeer. Auto's toeteren verontwaardigd tegen die brutale voetganger, die het durft te wagen over te steken, terwijl het voetgangerslicht op rood staat.

Gelukkig komt hij heelhuids aan de overkant. Het is druk en al snel is hij voor zijn achtervolgers in de mensenmenigte verdwenen.

Pas een heel eind verder durft hij wat langzamer te gaan lopen. Hij kijkt om, maar hij ziet de jongens niet meer. Hij voelt, dat hij op zijn benen staat te trillen van angst en van het harde lopen.

Aan de overkant staat een groot gebouw. Het is de Beurs, weet Michiel, want hij is wel eens vaker in Amsterdam geweest. Wel niet zo vaak, dat hij de weg in Amsterdam zou kennen, maar een paar dingen herkent hij. Als hij nu doorloopt, komt hij bij de Dam en het paleis op de Dam.

Aan het eind van het Damrak, de straat waaraan de Beurs staat, steekt hij de straat over. Deze keer wacht hij netjes, tot het voetgangerslicht op groen staat, ook al zijn er nog zoveel mensen, die gewoon oversteken, terwijl het voetgangerslicht op rood staat. Eerst bijna onder een tram en toen bijna onder een auto, dat is hem genoeg.

Bij het monument is het gezellig druk. Er zijn ontzettend veel jonge mensen, die op de trappen zitten en daar zijn veel buitenlanders bij. Michiel hoort om zich heen allerlei vreemde talen spreken, waar hij niets van verstaat. Nu kan hij ook mooi wat uitrusten.

Er zijn een paar jongens bij, die een gitaar bij zich hebben. Hun

muziek klinkt erg leuk. Het zonnetje schijnt lekker warm en daardoor is het er aangenaam zitten. Het carillon in de koepel van het paleis begint te spelen en even later dreunen er elf zware slagen over het plein. Ergens achter zich hoort Michiel nog een carillon en daarna klinken er eveneens elf slagen. In Amsterdam wordt men wel aan de tijd herinnerd!

Elf uur, denkt Michiel. Dan ben ik nog maar anderhalf uur geleden vertrokken. Het is net, alsof ik al veel langer weg ben. Leunend op de plunjezak, die tussen zijn benen staat, zit Michiel daar een hele poos. Er is niemand, die zich met hem bemoeit, maar dat zal wel komen doordat hij nog maar twaalf jaar is, terwijl de meesten wel een jaar of twintig zijn.

Voorlopig waagt hij het nog niet om terug te gaan naar het Centraal Station. Wie weet, staan die knapen daar een hele poos en wachten ze net zolang tot ze een slachtoffer gevonden hebben. Nee, hij wacht lekker een paar uren, want er is in Amsterdam genoeg te zien.

6. DE WOONBOOT

Wel een uur blijft Michiel op de trappen van het monument zitten. Hij haalt een plastic zak met boterhammen uit zijn plunjezak en begint te eten. Zijn maag is aan vaste tijden gewend, want de klok wijst al twaalf uur aan. Toch zal hij straks wel niet altijd mooi op tijd eten, want hij zal nog heel wat af moeten zwerven voordat hij op de plaats van bestemming is aangekomen.

En wat nu precies die plaats van bestemming is, dat weet hij zelf nog niet. Hij staat op en slingert de plunjezak op zijn rug. Hier op de Dam is hij gelukkig door niemand lastig gevallen en zijn schrik van zostraks is nu ook verdwenen.

Hij steekt een zebrapad over en loopt de Bijenkorf, het grote warehouse, binnen. De naam is wel erg goed gekozen, want alles krioelt er als bijen dooreen. Er is ontzaglijk veel te zien en Michiel gaat dan ook van de ene verdieping naar de andere. Toch houdt hij zijn plunjezak goed in de gaten, want je kunt nooit weten.

Op de boekenafdeling is het erg druk. De stripboeken trekken veel kinderen aan en ook Michiel gaat erbij staan kijken. Het lijkt wel een leeszaal! Maar na een poosje komt er een meneer, die alle lezertjes de boeken terug laat leggen. Kopen mag, maar lezen niet.

Michiel loopt maar weer door naar een volgende afdeling. Hij gaat met de roltrap, dat is wel zo handig.

Zo brengt hij wel een half uur door. Het gesleep met de plunjezak begint hem evenwel te vervelen. Hij heeft er wel zo weinig mogelijk in gestopt, maar als je er lang mee moet sjouwen lijkt hij hoe langer hoe zwaarder te worden. Hij loopt weer naar buiten en rust weer uit op hetzelfde plaatsje van zostraks.

Ik wou, dat ik mijn plunjezak ergens achter kon laten, dan kon ik de stad wat doorlopen, denkt Michiel. Ik vind het best leuk in Amsterdam.

Natuurlijk zijn er wel bagagekluisen op het Centraal Station, maar daar gaat hij liever voorlopig niet naar toe. Stel je voor, dat die jongens er nog steeds omhangen . . .

Hij steekt de zebra over, in de richting van het paleis. Even later slaat hij linksaf, de Kalverstraat in. Het is maar een smalle straat, met allemaal winkels. Ondanks dat er geen verkeer is, moet hij toch nog uitkijken, want het is er ontzettend druk. Sommige mensen lopen midden op straat of links en dan heb je kans op een botsing.

Hé, dat is grappig, denkt hij vermaakt.

Er staat een mannetje op de stoep met een blauw uniform aan. Hij staat daar maar stokstijf en kijkt strak voor zich uit. Een vrouw, die er langs komt, geeft ineens een gillette van schrik. „O, wat eng,” zegt ze. „Ik dacht, dat ie echt was.”

Dan pas heeft Michiel het ook door. Het is een wassen beeld, dat mannetje in zijn mooie uniform. Een jongen knijpt het mannetje in zijn neus, maar die vertrekt geen spier.

Ik zou best eens daarbinnen willen kijken, denkt Michiel.

Maar hij doet het toch maar niet. Dat gesjouw met die plunjezak hangt hem tenslotte de keel uit en daarbinnen zal het wel heel moeilijk gaan.

Aan het eind van de Kalverstraat is de Munttoren, die vrolijk zijn carillonklanken over de stad uitstrooit. Met een zucht zet Michiel zijn plunjezak op de grond onder het poortje om even uit te rusten. Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd.

Zo rust hij een poosje uit, maar dan zet Michiel de pas er weer in. Hij komt over verscheidene bruggen en als hij tenslotte op de Prinsengracht is aangekomen, steekt hij de straat over en loopt langs het water. Deftige, hoge huizen staan daar met prachtige gevels uit een ver verleden. De meeste huizen hebben een hoge stoep en bij sommige deuren zitten wel tien naam-bordjes.

Een eind verderop is een pleintje met een houten kerk. Merkwaardig, zo'n houten kerk tussen al die stenen gebouwen.

Er liggen nu ook woonschepen in de gracht. Sommige schepen zien er slordig uit, maar aan andere hebben de bewoners hun uiterste best gedaan om er iets moois van te maken. Michiel staat er even naar te kijken en daarbij heeft hij zijn plunjezak op de grond gezet. Zijn schouder doet pijn van het sjouwen. Er komt een meisje naar buiten.

„Zwaar?” vraagt ze, met een blik op de plunjezak. Michiel knikt.

„Ik loop me rot te sjouwen met dat ding.”

„Moet je nog ver?”

Even aarzelt Michiel.

„Nou eh, eigenlijk wilde ik de stad wat bekijken,” zegt hij dan.

„Maar ik wist niet, waar ik mijn bagage moest laten. Bij het Centraal Station werd ik lastiggevalen door een paar jongens en toen durfde ik mijn plunjezak daar niet achter te laten.”

„Dat schijnt vaker voor te komen,” zegt het meisje. „Je moet hier goed op je spullen passen, anders gappen ze ze. Ben je op vakantie?”

Weer knikt Michiel.

„Je bent toch wel wat erg jong om alleen te gaan, nietwaar?” vraagt het meisje.

Michiel haalt zijn schouders op.

„Waarom, ik kan me toch best alleen redden? Mijn vader en moeder wilden naar de camping en daar had ik geen zin in.”

„En waar ga je dan nu naar toe?”

„Naar een oom en tante in Arnhem.”

Het leugentje is er zo maar uit, zonder moeite en dan verzint hij er ook zo weer iets bij. Ze weten helemaal nog niet, dat hij komt, zegt hij, maar hij kan er altijd logeren. Nu vindt hij Amsterdam best leuk om er even rond te neuzen en daarom maakt hij niet zo'n haast. Alleen, die akelige plunjezak, als hij die nu maar een poosje kwijt was . . .

„Weet je wat,” zegt het meisje. „Je kunt hem hier wel achterlaten, dan kun je op je gemak de stad bekijken. Als je terugkomt, ben ik wel weer thuis. Ik moet nu even een paar boodschapjes doen, maar dat is in een halfuurtje bekeken.”

Even aarzelt Michiel, maar dan neemt hij het aanbod aan.

Waarom zou hij het ook niet doen? Dit meisje lijkt hem best betrouwbaar. Bovendien kan hij zijn geld wel uit de plunjezak halen en in zijn zak stoppen.

Hij stapt aan boord en loopt achter het meisje aan naar binnen. Langs een smal trapje gaan ze naar beneden en dan staan ze meteen in het keukentje.

„O, wat leuk,” roept Michiel opgetogen uit. „Ik wou, dat ik in zo'n boot woonde.”

Het meisje lacht.

„Dit is de keuken nog maar,” zegt ze. „In de kamer is het veel leuker.” Nou, ze heeft gelijk, hoor. De kamer is niet groot, maar wel reuzegezellig. Door een groot raam zie je uit over het water en Michiel raakt er niet gauw op uitgekeken. Hij zit een poosje aan de tafel en dan krijgt hij een glaasje frisdrank aangeboden.

„Je moet eens op het Waterlooplein gaan kijken,” zegt het meisje. „Dat is erg leuk op zaterdag. Je kunt er de gekste dingen kopen, van rommel tot antiek. Zelfs heel oude kleren hebben ze er.”

Daar heeft Michiel best zin in, maar hij weet niet, waar het Waterlooplein is.

Nu, het is niet zo moeilijk voor het meisje om uit te leggen, hoe hij er moet komen.

„Je loopt maar gewoon de gracht af, tot je bij de Amstel komt,” zegt ze. „Die is wel drie keer zo breed als de Prinsengracht. Dan sla je linksaf en bij de eerstvolgende brug rechts ga je over de Amstel. Je loopt dan recht op het Waterlooplein af. Het kan niet missen.”

„En als ik straks terugkom ben je wel thuis, nietwaar?” vraagt Michiel.

„Jazeker,” zegt het meisje.

En dan gaat Michiel, naar het Waterlooplein. Zijn geld heeft hij bij zich gestoken.

Het is druk op het Waterlooplein. Michiel heeft zijn geld in zijn binnenzak en hij let er ook goed op, want hij heeft geen zin om het aan een of andere zakkenroller kwijt te raken. Misschien

was het toch verstandiger geweest het in de plunjezak te laten zitten.

Gelukkig gebeuren er geen onaangename dingen. Het weer is heerlijk en het is reuzegezellig om langs alle kraampjes te gaan. Je kunt er van alles krijgen, ook oude kleren. Het klopt wat het meisje hem gezegd heeft. Gek toch, dat hij helemaal haar naam nog niet weet. Hij heeft die haar niet eens gevraagd en zij hem niet. Even bekruipt hem de angst, dat het meisje hem wel eens zou kunnen bedriegen en straks helemaal niet thuis is. Dan kan hij naar zijn plunjezak fluiten.

Ach nee, denkt hij dan. Dat zal best meevallen. Heus niet alle mensen zijn zo slecht.

Bij een patatkraampje koopt hij een zakje patat. Er staat een bank bij en daar kan hij nog net een plaatsje op vinden om uit te rusten.

Ik zou best een paar dagen in Amsterdam door willen brengen, denkt hij. Ik vind het hier best leuk. Misschien kan ik wel in die boot logeren.

Hij lacht bij zichzelf. Het idee! Dat meisje zal zeker zo maar een wildvreemde jongen laten logeren! Misschien heeft ze wel verkering en wil die jongen niet, dat ze iemand in huis haalt. Intussen heeft hij zijn patat op en loopt verder over het plein. Er zijn ook best aardige dingen bij, die hij wel had willen kopen. Zo'n leuk beeldje bijvoorbeeld zou best op zijn kamer staan.

Op zijn kamer? Maar hij heeft immers geen thuis meer. Het is wel even wennen aan de nieuwe situatie.

Het is al halfzes als Michiel terugloopt naar de Prinsengracht. Dat het zo laat is heeft hij gezien op de Zuidertoren, die je vanaf het Waterlooplein kunt zien. En natuurlijk heeft hij zijn horloge ook nog.

Reuzefijne stad, Amsterdam, denkt hij. Wat zal het vanavond leuk zijn, met al die lichtjes. Ik had best zin om nog wat langer te blijven. En toch zal ik vanavond wel verder moeten. Ik weet nog niet eens, waar ik moet overnachten.

Zo piekerend loopt hij langs de Amstel en de Prinsengracht.

Gelukkig heeft hij zich zostraks even voor niks ongerust gemaakt, want het meisje is inderdaad thuis. Ze heeft zelfs al koffie gezet, ook voor hem.

„Nou weet ik nog niet eens, hoe je heet,” zegt ze. „Ik heet Annie.”

„En ik heet Michiel,” zegt Michiel.

Ze vraagt hem naar zijn belevenissen van die middag en Michiel begint enthousiast te vertellen.

„Ik zou hier best een paar dagen willen blijven,” besluit hij. „Ik vind het reuzeleuk in Amsterdam.”

„En je oom en tante in Arnhem dan?” vraagt Annie. „Wat zouden die ervan zeggen?”

Aan die verzonnen oom en tante heeft Michiel helemaal niet meer gedacht.

„Ach, die weten immers toch niet dat ik kom,” zegt hij. „Maar dat heb ik toch al verteld?”

„Ja, dat is waar, maar ik snap je vader en moeder niet. Dat die dat zo maar toelaten, dat je op je eentje erop uitgaat.”

„Ach, mijn vader en moeder interesseren zich niet zo erg voor mij,” zegt Michiel. En daarin heeft hij dan toch de waarheid gesproken.

Annie zit een poosje na te denken. Michiel denkt al, dat ze doorheeft dat niet alles waar is wat hij haar heeft verteld. Toch vraagt ze er niet verder naar.

„Weet je wat,” zegt ze na een poosje. „Je mag hier, wat mij betreft, best een paar dagen blijven. Ik heb een vriend hier in Amsterdam, die tijdens de pinksterdagen moet werken. En zodoende blijf ik ook thuis. Nou, wat zeg je ervan?”

Michiel is sprakeloos van verbazing. Mag hij zo maar blijven logeren?

„Maar . . . maar dat is geweldig!” roept hij dan opgetogen uit.

„Nou, nou, rustig maar,” lacht het meisje. „Dinsdag is de pret in ieder geval uit, want dan is mijn vriend vrij en gaan we heerlijk een paar dagen de stad uit.”

„Nou, maar dat is voor mij lang genoeg,” lacht Michiel.

Maar dan betreft zijn gezicht ineens. „Zeg, die vriend van jou zal dat toch wel goedvinden?” vraagt hij.

„Natuurlijk vindt hij het goed,” zegt Annie. „Trouwens, hier ben ik de baas.”

Michiel lacht opgelucht. Het idee om een paar dagen in Amsterdam te blijven staat hem best aan.

's Avonds om een uur of negen gaat Michiel nog even de stad in. Annie heeft hem een sleutel meegegeven, zodat hij ook binnen kan komen, als ze even weg is. Hij wil graag zien, hoe Amsterdam er uitziet, als de lichten gaan branden.

Nou, dat is zeker de moeite waard. Verschillende torens staan in de schijnwerpers en ook hele grachten zijn schitterend verlicht. Rondvaartboten vol toeristen varen door de grachten en aan de vreemde talen, die de gidsen spreken, kun je merken, dat het buitenlanders zijn. Het wemelt trouwens van de buitenlanders, nu met Pinksteren.

Michiel moet nu trouwens wel uitkijken, dat hij niet verdwaalt. Gelukkig is de Prinsengracht, waar hij logeert, bij iedereen bekend, zodat hij altijd wel terug zal komen. Tenminste, als ze hem niet de verkéerde kant uitsturen naar de Prinsengracht, want de nummers lopen tot over de 1100!

Het weer werkt er ook erg aan mee om zijn verblijf in Amsterdam tot een aangenaam verblijf te maken. Voor de tijd van het jaar is het zelfs warm en er zijn dan ook veel mensen op straat. Het is heerlijk om zo'n eind te wandelen. De Leidsestraat is ook zo'n leuke straat, waar van alles valt te zien. Je hebt er allemaal winkels en reisbureaus. Dan pas merk je, hoeveel luchtvaartmaatschappijen er wel zijn!

Op het Leidseplein is een leuk terrasje. Het zit er tjokvol met mensen. Een muzikant loopt er tussendoor en probeert op die manier wat geld te verdienen. Ach, er is zoveel aardigs te zien in Amsterdam! Michiel is echt niet vlug uitgekeken. Het is zo maar tien uur.

Tenslotte voelt hij zich toch wel moe en slaperig worden. Het is maar het beste om terug te gaan naar de boot. Morgen is er weer een dag.

Annie is niet thuis, als hij bij de boot komt. Het is er helemaal donker, maar Michiel heeft gauw genoeg het lichtknopje

gevonden.

Voordat hij wegging heeft Annie hem het bed gewezen, waar hij slapen moet. Het is maar een piepklein slaapkamertje, maar daardoor is het juist reuzeknus. Je kunt er komen via de kamer. Aan de andere kant – je moet dan door de keuken – is nog een slaapkamertje, dat van Annie.

Tevreden kijkt Michiel om zich heen. Hij probeert het bed eens. Nou, dat ligt best, dat heeft hij al gauw gezien. Hij zal vannacht vast wel goed slapen. Hij doet het licht in de kamer uit en knipt dat in de slaapkamer aan. De gordijntjes doet hij dicht.

„Reuze!” zegt hij.

Dan kleedt hij zich uit en kruipt onder de dekens.

7. EEN GESPREK

De volgende dag is het pinksterzondag. Annie heeft de vorige avond gezegd, dat Michiel gerust mag blijven liggen, daarvoor heeft hij tenslotte vakantie. Maar ondanks het feit dat hij de vorige avond nogal laat naar bed is gegaan is Michiel al vrij vroeg wakker. Hij probeert weer te slapen, maar dan begint na een poosje een klok te luiden. Dat is de klok van de Amstelkerk, de houten kerk, vlakbij.

Ach ja, dat is waar ook, denkt Michiel. Het is immers zondag. Pinksterzondag nog wel.

Van school weet hij wel, wat Pinksteren voor feest is, al is dat het moeilijkste feest om te begrijpen. Thuis wordt er nooit over het geloof gepraat en ze gaan immers ook nooit meer naar de kerk.

Nou ja, een enkele keer gaat hij met Kees mee naar de kerk, als hij niet met vader en moeder op de camping zit. Maar dat is dan ook een uitzondering.

Stil ligt hij te luisteren naar het luiden van de klok. Het klinkt zo vredig op de vroege zondagmorgen. Het is ook zo heerlijk rustig op straat. Dat merkt hij nu ineens, na al die drukte van gisteren.

Zou Annie al op zijn? Vast niet, want hij hoort helemaal niets. Of zou ze naar de kerk zijn? Of misschien gaat ze ook nooit naar de kerk.

Na een poosje valt hij warempel alweer in slaap. 't Zal dan toch wel komen van die lange vermoeiende dag van gisteren.

Hoelang hij geslapen heeft weet hij niet, want hij heeft zijn horloge gisteravond afgedaan, maar ineens schrikt Michiel wakker. Sjonge, wat is hij toch een langslaper!

Nu merkt hij, waar hij wakker van geworden is. Er is iemand

in de kamer. Dat zal Annie zijn. Ze heeft zeker uitgeslapen en is nu opgestaan.

Hoe laat zou het eigenlijk zijn?

Voorzichtig slaat Michiel de dekens weg en stapt uit zijn bed.

Eén stap en hij is bij zijn horloge.

Kwart over elf! Dat is wel erg laat!

Hij opent de deur en kijkt om het hoekje, de kamer in. Annie zit bij de tafel en kijkt op, als ze hem hoort.

„Zo, langslaper,” plaagt ze. „Kun je niet tegen laat naar bed gaan?”

Michiel grinnikt maar wat.

„Je bent immers zelf nog maar net op,” zegt hij.

„Dat dacht je maar, jongetje,” lacht Annie. „Ik ben al lang op.”

„En ik heb je helemaal niet gehoord,” verwondert Michiel zich.

„Klopt,” zegt Annie. „Ik heb in de keuken gegeten en toen ben ik naar de kerk gegaan.”

„O,” zegt Michiel.

Dus toch! En hij was nog wel te lui om op te staan!

Hij trekt zich terug in de slaapkamer om zich aan te kleden. In de keuken kan hij zich wassen en dan heeft Annie al een paar boterhammen voor hem klaargezet. Ze zorgt toch maar goed voor hem.

„Wat ga je vandaag doen?” vraagt Annie.

„Ik weet het niet,” zegt Michiel. „Ik kijk gewoon wat rond.”

En dat doet hij dan. Hij heeft tenslotte de hele dag de tijd.

Om halfzes moet Michiel terug zijn, wil hij zijn warme hap niet missen. Tegen die tijd heeft Annie het eten klaar. Michiel heeft de hele dag door de stad gezworven en hij heeft van alles gezien. Jammer, dat het zondag is, want dan zijn de winkels dicht. Maar enfin, overmorgen zijn ze weer open, dan valt er nog genoeg te winkelen.

„Vanavond komt mijn vriend,” zegt Annie.

„O,” zegt Michiel en hij kijkt naar de foto, die aan de wand hangt. Hij lijkt wel aardig, maar je kunt natuurlijk nooit weten.

Hij wil liever maar niet kennis met hem maken.

„Ik ga na het eten nog maar even uit,” zegt hij dan.

Annie glimlacht. Ze begrijpt best, dat hij haar vriend wil ontlopen.

„Hans komt om een uur of halfacht,” zegt ze. „We gaan naar zijn ouders, dus van ons zul je geen last hebben.”

Michiel krijgt 'een kleur. Zou ze doorhebben, dat hij haar vriend liever niet ontmoet?

In ieder geval is hij al ver voor zevenen weer de deur uit.

Ineens blijft hij staan. Daarvoor ziet hij een heel oude kerk en er lopen heel wat mensen naar binnen. Zal hij ook naar binnen gaan?

Even aarzelt hij, maar dan loopt hij er toch heen. 't Is immers zondag, waarom zal hij dan ook niet?

Bij de ingang krijgt hij een briefje, waar de liederen op afgedrukt zijn. Een beetje verwonderd zit hij om zich heen te kijken. Wat een geweldig mooie en grote kerk!

Hij loopt de trap op naar boven en zoekt een plaatsje op een van de galerijen. Dan kijkt hij weer om zich heen.

Boven de preekstoel is een groot orgel en in het midden hangen drie enorme koperen kronen. Aan drie zijden zijn de galerijen, maar daarboven zijn nog eens drie galerijen en daarboven in het midden is zelfs nog een galerij! Dan zit je wel erg hoog!

De kerk loopt behoorlijk vol. Telkens hoor je het gekraak van de houten trappen.

Het orgel heeft ook Michiels grote aandacht. 't Is erg groot en er wordt mooi op gespeeld. Maar als de klok tegenover de preekstoel zeven uur wijst, zwijgt het orgel en beklimt de dominee het trapje van de preekstoel.

Onder de dienst dwalen Michiels gedachten nogal eens een keer af. Hij is te veel vervuld van allerlei andere dingen om zijn aandacht erbij te kunnen houden, maar enkele flarden van de preek blijven toch wel hangen. God, die de grote Trooster, de Heilige Geest stuurde, om de mensen te troosten en bij te staan. Ineens ziet Michiel zijn ouderlijk huis weer voor zich. Wat lijkt dat nu alweer lang geleden! En hij is pas gistermorgen van huis gegaan!

Als hij de kerk uitloopt staat hij ineens weer midden in de drukte. Een klein eindje verder is de Kalverstraat, daar loopt hij maar weer eens naar toe. Maar daar is nu natuurlijk niet veel te beleven, nu de winkels gesloten zijn. Zo dwaalt hij weer een hele poos door de stad. Maar omdat er op zondag niet zoveel te zien is, gaat hij maar weer naar de woonboot. Er is niemand thuis. Annie is zeker al met haar vriend naar zijn ouders.

En dan kruipt Michiel maar weer in bed. Het is tenslotte alweer tien uur en thuis ging hij nooit zo laat naar bed.

Maar eenmaal in bed kan hij de slaap toch niet zo maar vatten. Het leven in Amsterdam lijkt tot nu toe wel erg leuk, maar dat kan zo natuurlijk niet steeds doorgaan. Uiterlijk dinsdag moet hij weg en dan begint de zwerftocht opnieuw. Bovendien zijn dinsdag zijn ouders terug . . .

Met een schok beseft Michiel ineens, dat er dan wel eens moeilijkheden kunnen komen. Morgenavond komen zijn ouders terug en dan vragen ze zich natuurlijk af, waar hij blijft. Ze zullen naar Kees gaan en vragen, of hij thuiskomt. En als hij er dan niet is . . .

Michiel krijgt het er benauwd van. Natuurlijk kan hij hier best blijven tot dinsdag, maar dan heb je ook best kans dat zijn ouders inmiddels de politie gewaarschuwd hebben. En als hij dan dinsdag staat te liften heb je kans dat ze hem in zijn kraag grijpen. Dan moet hij terug naar huis!

Ik moet morgen al weg, denkt hij. Morgen is de politie nog niet gewaarschuwd, dan heb ik nog een kans. Ik moet morgen over de grens, anders is het te laat.

Onrustig ligt hij in zijn bed te woelen. Hij vraagt zich af, wat hij tegen Annie zal zeggen. Een goed meisje is het. Ze heeft hem weinig gevraagd, ze heeft hem alleen maar heel goed behandeld. Als haar vriend ook zo goed is, dan zal hij van hem ook niets te duchten hebben.

Hij probeert te slapen, maar het lukt niet. Zijn horloge heeft hij onder handbereik gelegd en als hij tenslotte nog eens een keer

kijkt, ziet hij dat het al halftwaalf is. Anderhalf uur ligt hij nu al in bed en nog steeds heeft hij geen oog dichtgedaan.

Heeft hij nu toch geslapen? Michiel beseft ineens, dat er iets is, wat hem wakker gemaakt heeft. Er klinken stemmen om hem heen. Eerst is hij te slaperig om te weten, wat er precies aan de hand is, maar langzamerhand dringt het tot hem door.

Hij hoort Annie praten in de kamer en blijkbaar is het haar vriend Hans, die bij haar is, want hij hoort een zware mannenstem. Maar als hij een paar woorden opvangt van het gesprek spitst Michiel zijn oren. Ze hebben het over hem!

„Het is beslist geen onaardige jongen,” zegt Annie. „Ik had direct wel door, dat er iets met hem aan de hand was. Daarom heb ik hem hier ook onderdak gegeven.”

„Vroeg of laat komen we er toch wel achter,” zegt de mannenstem. „Als hij van huis weggelopen is, zoals jij denkt, zullen wij bij de politie dat toch wel te horen krijgen.”

Michiel krijgt het er benauwd van. Ze zijn erachter gekomen, dat is nu wel zeker. Zou zijn gedrag zo verdacht zijn geweest? Of zou . . . zou die vriend van Annie soms bij de politie zijn? Je zou het bijna wel denken.

Hij hoort, dat er een stoel verschoven wordt.

„Laat hem toch slapen, Hans,” hoort hij Annie zeggen. „Morgen zien we wel verder.”

Michiel schrikt geweldig en meteen houdt hij zich slapende. Als ze om het hoekje komen kijken . . .

Inderdaad wordt heel zachtjes de deur van het slaapkamertje geopend.

„Zie je nou wel,” fluistert Annie. „Hij slaapt zo heerlijk. Laten we nu maar gauw weggaan, anders wordt hij ook nog wakker.” De deur wordt gesloten en Michiel kan weer gerust ademen. Hij voelt zijn hart bonzen van spanning. Gelukkig, ze zijn niet vlak voor het bed komen staan. Misschien waren ze er dan wel achter gekomen, dat hij zich maar slapend hield.

„Heb je geen adres gevonden in zijn bagage?” hoort hij Hans vragen.

„Ik heb helemaal niet in zijn plunjezak gekeken,” zegt Annie. „Ik vind het niet netjes om stiekem in een andermans spullen te neuzen.”

„Maar stel je voor, dat hij nu werkelijk weggelopen is . . .”

„Ach toe,” protesteert Annie nog, „ik zal hem morgen wel op de man af vragen, of hij van huis is weggelopen. Hij zal me heus niet voorliegen, als ik het hem vraag. Het lijkt me trouwens helemaal geen jongen, die zó maar van huis wegloopt, omdat hij wat onenigheid met zijn ouders zou hebben. Er zit vast veel meer achter. Je hoort tegenwoordig soms van die vreemde dingen. Sommige ouders zijn hun kinderen liever kwijt dan rijk. Michiel is echt geen kwaai jongen.”

„En toch wil ik even kijken,” houdt Hans vol.

Michiel zit in grote spanning. Zijn plunjezak heeft hij in de keuken laten staan en nu vraagt hij zich af, of hij ook ergens zijn naam achtergelaten heeft. Het kan natuurlijk. In ieder geval is hij er zeker van, dat hij zijn naam en adres in zijn portefeuille heeft, maar die zit in zijn jack en dat hangt over de stoel naast het bed.

Hij hoort, dat er iemand naar de keuken gaat en van dat ogenblik maakt Michiel gebruik om snel de portefeuille uit zijn jack te halen en onder de matras te stoppen. Als ze nog eens op het idee mochten komen om ook zijn kleren na te zoeken vinden ze in ieder geval niets.

Gelukkig vinden ze niets in de plunjezak, maar ze komen ook niet terug in de slaapkamer. Hans blijft trouwens ook niet lang meer. Michiel hoort, dat hij afscheid neemt van Annie.

„Nou, tot morgenavond dan,” hoort hij haar zeggen. „Enne . . . let morgen maar wat meer op verkeerszondaars dan op weggelopen jongetjes. Hier red ik mij wel mee.”

Dus toch! schrikt Michiel. Hij is bij de politie!

Hij hoort Hans grinniken.

„Ik moet overal op letten, hoor. Zelfs buiten mijn diensttijd weten ze mij wel te vinden.”

Dan kan Michiel niet meer verstaan, wat ze zeggen, want ze zijn naar de buitendeur gegaan.

Met een zucht van verlichting trekt hij de dekens verder over zich heen en nestelt zich behaaglijk in het warme holletje. Hij hoeft zich voorlopig nog geen zorgen te maken. Morgen ziet hij wel weer.

8. EEN REIS MET HINDERNISSEN

De volgende morgen is Michiel al vroeg wakker. Hij hoort helemaal niets op het schip en hij vraagt zich af, of Annie nog slaapt of dat zij weg is. Hij kijkt op zijn horloge, dat op de stoel ligt. Halfnegen.

Met een zucht draait hij zich nog een keer om. Annie ligt vast nog in bed, anders had hij haar wel gehoord. Als hij nu weg zou gaan zou ze het beslist merken.

Even later staat hij toch op. Hij moet naar de w.c. en die is bij de keuken. Annie zal hem nu vast en zeker horen. Maar enfin, hij zal net doen alsof hij gisteravond niets afgeluisterd heeft. Hij moet vandaag proberen haar een beetje te ontlopen. Als hij zijn kans schoon ziet gaat hij er wel met zijn plunjezak vandoor.

Annie blijkt inderdaad nog thuis te zijn en hij maakt haar natuurlijk wakker met het doortrekken van de w.c. In ieder geval staat ze even later op.

„Zo, langslaper,” begroet ze hem. „Wat heb jij toch een heerlijk lui leven.”

„Nou, langslaper . . .,” protesteert Michiel. „Jij hebt toch even lang geslapen als ik.”

„Niks hoor, jongetje,” zegt Annie. „Jij sliep gisteravond al lang toen ik thuiskwam en dus heb je langer geslapen. Waar of niet?”

Michiel lacht.

„Je hebt gelijk. Maar ik ga dan ook altijd vroeger naar bed. Ik ben tenslotte nog geen twintig.” Hij wast zich heerlijk in de keuken en terwijl hij dat doet maakt Annie een paar boterhammen klaar. Ze praat helemaal niet over het bezoek van gisteravond en ook niet over het vermoeden dat ze heeft. Ze denkt immers, dat hij pas morgen weggaat.

„Ga je zo meteen weer de stad in?” vraagt ze.

Michiel knikt.

„Ben je wel eens in Artis geweest?” vraagt ze dan. „Dat is erg leuk. Daar lijkt het me juist een uitgezochte dag voor.”

„Nou, dat lijkt me ook best leuk,” meent Michiel. „Maar ik weet helemaal niet waar het is.”

„Het is niet zo moeilijk te vinden,” zegt Annie. „Je loopt gewoon naar het Rembrandtsplein en neemt daar lijn 9. Die rijdt langs Artis en het wordt meestal wel omgeroepen ook. Het kan gewoon niet missen, want het is heel erg groot. Het moet je wel opvallen, ook als het toevallig niet omgeroepen wordt.”

„Nou, dan doe ik dat,” zegt Michiel.

„Dan ga ik zo meteen nog even naar Hans' ouders,” zegt Annie. „Ik heb er gisteravond iets laten liggen en dat heb ik eigenlijk wel nodig.”

Michiel hoopt nu maar, dat ze vóór hem weggaat, dan hoeft hij niet een hele poos om te hangen. Hij is helemaal niet van plan om naar Artis te gaan, al had hij er best zin in. Hij moet nu zo gauw mogelijk maken, dat hij wegkomt. Hoe eerder over de grens, hoe beter. Al blijft het natuurlijk de vraag, hoe hij over de grens komt zonder paspoort.

Annie wijst hem na het eten, hoe hij het best op het Rembrandtsplein kan komen.

„Je loopt hier maar langs de Amstelkerk over de Reguliersgracht,” zegt ze. „Als je alsmaar rechtdoor loopt kom je vanzelf bij het Rembrandtsplein.”

„O, maar dan vind ik het vast wel,” zegt Michiel.

Hij pakt zijn jack en trekt het aan. Van Annie krijgt hij nog een tramkaartje en dan gaat hij maar.

Als ze nou maar gauw weggaat, denkt hij. Ik moet net zolang wachten tot ze weg is.

En omdat hij toch niet weet hoelang dat nog kan duren loopt hij toch maar naar het Rembrandtsplein, al wil hij dan helemaal niet met de tram naar Artis. Onderweg komt hij ineens tot de ontdekking dat hij zijn portefeuille nog onder de matras heeft laten liggen. Nou ja, dat is nu ook weer niet het

ergste. Nu moet hij terug en als Annie dan nog thuis is heeft hij meteen een goeie smoes. Hij kan toch niet gratis in Artis komen.

Hij loopt tot aan het Rembrandtsplein, kijkt hier en daar even naar binnen en wandelt dan door de Utrechtsestraat terug naar de Prinsengracht. Het zal hem benieuwen, of Annie nu nog thuis is.

Hij steekt de sleutel in het slot en daalt het trapje af. Hij hoort helemaal niets. Zou Annie dan toch al weg zijn?

„Annie?”

Er is niemand, die hem antwoordt. Ze is dus weg. Gelukkig, nu kan hij zijn gang gaan.

Hij haalt de portefeuille onder de matras vandaan en steekt hem in zijn zak.

Dan pakt hij een kladbloc dat hij ergens ziet liggen en schrijft een kort briefje.

„Beste Annie,

Heel hartelijk bedankt voor al je gastvrijheid. Ik ben van gedachten veranderd en ga vandaag al weg. De sleutel vind je op tafel. Groetjes van

Michiel.”

Ziezo, dat is dan ook weer geregeld. De sleutel nog op tafel, de plunjezak meenemen en dan kan hij verder gaan. Niets vergeten?

Nog even kijkt hij goed om zich heen, maar hij ziet niets, wat hij heeft laten liggen. Nou, vooruit dan maar.

Hij slingert de plunjezak op zijn schouder en loopt voorzichtig het trapje op naar boven. Als hij de deur gewoon achter zich in het slot trekt kan niemand binnenkomen.

Buiten kijkt hij nog even goed om zich heen. Stel je voor, dat Annie nog vlak in de buurt is . . . Maar hij ziet niets verdachts en met een gerust hart loopt hij naar de Utrechtsestraat.

Die twee dagen dat hij nu in Amsterdam geweest is heeft hij de binnenstad al een beetje leren kennen en hij heeft ook al gezien, dat hij naar het Waterlooplein moet om de weg naar

Utrecht te vinden. Een klein eindje verder, bij de Mozes- en Aäronkerk met zijn beide torens, heeft hij een richtingaanwijzer gezien.

Inderdaad staat daar een richtingaanwijzer met Utrecht erop. Michiel zet zijn plunjezak op de grond aan de kant van de weg en steekt zijn rechterhand op als hij een auto ziet naderen.

Nou, erg vlot gaat het nu niet bepaald. De meeste auto's zitten trouwens vol. Dat zijn natuurlijk dagjesmensen, die er met het mooie weer op uit trekken. Dan is er ook geen plaats meer voor een lifter.

Zo staat Michiel daar wel een half uur en het begint hem danig te vervelen. Gelukkig is het mooi weer, zodat hij het liften daarom niet hoeft te laten.

Maar na een half uur stopt er dan toch eindelijk een auto. Het blijkt iemand te zijn, die naar de oostkant van de stad moet, maar hij wil Michiel best naar de rand van de stad brengen, richting Utrecht. Dat is toch niet zover meer.

Michiel is al lang blij, dat hij weg is. Eenmaal aan de rand van de stad ziet hij wel verder.

Maar die plaats blijkt ook niet zo erg gunstig te zijn. Er staan wel een stuk of acht lifters, allemaal vrij dicht bij elkaar en dan is er niet veel kans op een lift.

Gelukkig is Michiel maar alleen en dat scheelt ook, want als je met zijn tweeën of meer staat te liften heb je helemaal niet veel kans. Een automobilist neemt nu eenmaal liever één dan twee of drie lifters mee.

Het begint zelfs warm te worden in het zonnetje. Michiel trekt zijn jack uit en legt dat over zijn plunjezak, maar hij past er wel goed voor op, dat zijn portefeuille goed opgeborgen zit. Stel je voor, dat hij die zou verliezen! Zo gaat er wel weer een half uur voorbij. Een heel enkele keer stopt er een auto om lifters mee te nemen, maar de meesten rijden door. Als er lifters meegenomen worden hebben de overgebleven lifters natuurlijk ook meer kans, maar helaas komen er ook weer andere lifters bij. Michiel blijft maar staan op de plaats, waar hij aangekomen is, zo dicht mogelijk bij de stad, want hoe meer buiten de stad, hoe harder de auto's gaan rijden.

Na een uur staat hij daar nog steeds en het begint hem gruwelijk te vervelen. Het is wel een akelige plaats om te liften, dat heeft hij nu wel door. Maar ineens staat er dan toch een auto naast hem. Het gebeurt allemaal vrij plotseling en voordat hij het weet zit hij al achterin.

De meneer en mevrouw met wie hij meerijdt blijken erg aardige mensen te zijn. Ze moeten naar Utrecht, zeggen ze, en meestal nemen ze geen lifters mee.

„Maar een jongen van jouw leeftijd, dat kan nooit kwaad,” zegt de mevrouw.

Michiel lacht maar wat. Hij heeft toch wel wat voor op de andere lifters. De meneer en mevrouw vragen hem van alles, maar Michiel vertelt zo weinig mogelijk. Ze vragen, waar hij vandaan komt en dan zegt hij Amsterdam. Hij hoopt nu maar, dat ze hem niet al te veel vragen over Amsterdam, want zoveel weet hij echt niet van die stad.

Ze vragen ook, waar hij naar toe gaat en dan zegt hij: „Arnhem.”

Gelukkig vragen ze er niet te veel op door, zodat hij zich niet in de nesten werkt met zijn leugentjes. Hij kan trouwens toch ook moeilijk gaan vertellen, dat hij van huis weggelopen is!

De rit naar Utrecht duurt niet zo erg lang. De weg is breed met voor beide richtingen aparte rijbanen, zodat ze behoorlijk op kunnen schieten. Maar vlak voor Utrecht moeten ze ineens stoppen, omdat er politiecontrole is.

Michiel schrikt zich een hoedje. Ze zullen thuis toch niet in de gaten gekregen hebben dat hij weggelopen is?

Ach nee, dat kan toch niet, denkt hij dan. Vader en moeder zitten immers nog op de camping, dat kan gewoon niet. Ze kunnen er nog niet achter zijn. Vanavond laat gaan ze pas terug naar huis.

Toch voelt hij zich er niet gerust op, maar zijn ongerustheid blijkt voor niets te zijn geweest. Het blijkt een gewone politiecontrole te zijn en geen opsporing van een weggelopen jongen.

Na een paar minuten gaan ze alweer verder en niet lang daarna rijden ze Utrecht binnen.

„Ik zal je afzetten bij de afslag naar Arnhem,” zegt de meneer. Dat is natuurlijk geweldig fijn, dan hoeft Michiel helemaal niet te lopen sjouwen met zijn zware plunjezak. Een poosje gaat het altijd nog wel, maar na verloop van tijd begint het toch aardig te vervelen.

Zo staat hij dan even later weer aan de kant van de weg en deze keer heeft hij meer geluk. Hij staat nog maar vijf minuten, of er stopt al een auto. Hij kan helemaal meerijden naar Arnhem.

Michiel voelt zich nu weer een beetje geruster, nu het liften lukt. Zoals het vanmorgen in het begin ging zou hij nooit in Duitsland komen, maar als hij straks eenmaal in Arnhem is, is hij zo bij de Duitse grens. Als hij er dan maar over komt.

Hij vraagt zich af, hoe hij dat gaat doen. Achter in een vrachtauto kruipen? Of gewoon meerijden in een personenauto en dan net doen, alsof hij zijn paspoort vergeten is? Ongeveer een jaar geleden is hij eens met vader en moeder Duitsland in geweest en toen was het zo druk, dat ze een heleboel mensen zo over de grens lieten gaan, zonder dat ze de paspoorten controleerden. Als hij geluk heeft doen ze dat nu ook, want het is natuurlijk weer erg druk. Er gaan tijdens de pinksterdagen immers zoveel mensen over de grens, dat is gewoon niet allemaal na te gaan.

„Je kunt het best een beetje aan de grote weg blijven staan, jongeman,” zegt de meneer met wie hij meerijdt. „Als je eenmaal in Arnhem bent heb je niet zoveel kans. Ik zal je er wel op een geschikte plaats uitzetten.”

„Nou, graag meneer,” zegt Michiel.

Het is twee uur in de middag, als Michiel weer aan de weg staat, nu voor de laatste rit door een stukje Nederland. Bij Zevenaar wil hij over de grens, als het hem althans meezit.

Het valt deze keer evenwel niet mee. Er zijn natuurlijk weer veel meer lifters en dan gaat het altijd moeilijker. Bovendien begint Michiel honger te krijgen, maar natuurlijk is er in geen velden of wegen een of andere gelegenheid te zien, waar hij iets kan kopen. En weglopen wil hij nu ook niet, daarvoor staat hij op een te gunstige plaats.

Zo staat hij ongeveer twintig minuten en het begint hem al lang te vervelen, als er ineens een auto stopt. Het is een jonge man van een jaar of twintig, die hem een lift geeft. Tot zijn verrassing ziet Michiel, dat de auto een Duits nummerbord heeft. Die gaat dan natuurlijk naar Duitsland!

Helaas spreekt de Duitse jongen geen Nederlands en zodoende kan hij niet zo goed wijs worden uit Michiels gesprek. Dat is eigenlijk maar goed ook, want Michiel heeft helemaal niet zoveel zin om uitgebreid uit te leggen, wat hij van plan is.

Het is trouwens niet ver meer naar de grens. Het is er bovendien erg druk. Er zijn blijkbaar nog heel wat mensen, die naar Duitsland moeten. Veel van hen zijn Duitsers, die die avond zeker weer thuis moeten zijn, want morgen moeten de meesten weer werken.

Nu Michiel eenmaal in een Duitse auto zit, voelt hij zich wat zekerder dan wanneer hij in een Nederlandse auto zou hebben gezeten. Een Duitser zullen ze misschien sneller doorlaten nu ze Duitsland ingaan. Hij heeft de Duitser duidelijk gemaakt, dat hij naar Keulen wil. Dat viel nog wel te begrijpen. Het Duitse woord voor Keulen is Köln en dat lijkt wel een beetje op elkaar maar een gesprek ging niet, daarvoor wisten ze te weinig van elkaars talen af.

Hoe dichter ze bij de grens komen, hoe drukker het wordt. De Duitse jongen haalt steeds maar in. Meestal kan dat ook wel want het is een vierbaansweg en zodoende heb je nooit last van tegenliggers.

Soms gaat het Michiel wel eens te hard, maar daar kan hij moeilijk iets van zeggen. Hij is tenslotte maar een lifter en dan moet je het nemen zoals het gaat.

En dan ineens gebeurt het. Als de Duitser een lange rij auto's inhaalt schiet er plotseling iemand uit de rechterfile om ook in te halen.

Het gebeurt zo plotseling, dat de Duitser nauwelijks tijd heeft om te remmen en voordat ze het weten zijn ze boven op de inhaler gebotst. Een geweldige klap, gerinkel van glas, nog een paar ferme klappen van achteropkomende auto's, die niet zo

snel kunnen stoppen, en dan staan ze stil.

Hoe het allemaal precies is gegaan weet Michiel later niet te vertellen, maar tot zijn grote verbazing mankeert hij helemaal niets. De Duitse jongen heeft hem, voordat ze wegreden, eerst de veiligheidsgordel vast laten maken en zelf heeft hij die ook steeds omgehad. Wat hij precies allemaal tegen hem zegt weet Michiel niet, maar dat hij blij is, dat Michiel niets mankeert kan hij wel merken. Hij maakt Michiels veiligheidsgordel los en ook zijn eigen en stapt dan uit.

„Gelukkig, mij mankeert niets!” zucht Michiel opgelucht. Hij is geweldig blij, dat het voor hem zo goed afgelopen is. Hij ziet de Duitse jongen aan de andere kant van de auto staan, maar als hij een paar stappen doet ziet Michiel, dat hij een beetje kreupel loopt. Blijkbaar heeft hij toch nog een klap tegen zijn been gehad.

De plaats van het ongeval biedt een troosteloze aanblik. Het is een geweldige puinhoop. Vijf auto's zijn na de botsing op de ravage ingereden en in totaal zijn er zeven auto's bij betrokken. Beide rijbanen in de richting grens zijn versperd, maar gelukkig is er rechts nog een smalle strook vrij, waar nog wat verkeer langs kan.

De auto's die bij de botsing betrokken zijn, zijn alle min of meer ernstig beschadigd. Ook de auto van de Duitse jongen heeft zoveel schade opgelopen, dat hij wel niet meer gerepareerd kan worden.

Als Michiel de ravage een poosje in ogenschouw heeft genomen loopt hij terug naar de auto en haalt zijn plunjezak eruit. De Duitse jongen is druk in gesprek met de man, die het ongeluk veroorzaakt heeft en aan de heftige woordenwisseling is wel te merken, dat ze het lang niet met elkaar eens zijn. Michiel blijft er een poosje bij staan kijken, maar er komen hoe langer hoe meer mensen. Even later komt er een politieauto aan met gillende sirene en blauw zwaailicht.

O wee, denkt Michiel. Nu kan ik beter weg wezen. Straks moet ik ook nog vertellen hoe het gebeurd is en dan moet ik natuurlijk mijn naam en adres opgeven. Op die manier kom ik niet over de grens.

De Duitse jongen let niet op hem en dan loopt Michiel snel verder langs de autoweg. Het verkeer zit behoorlijk in de knoop en er komen dan ook maar weinig auto's langs.

Toevallig is het ongeluk vlak bij de afslag naar Zevenaar gebeurd en omdat hij die dag nog maar weinig gegeten heeft besluit Michiel om naar Zevenaar te liften. In het dorp is wellicht iets te eten.

Deze keer heeft hij weinig moeite met liften en korte tijd later is hij in Zevenaar. Daar koopt hij patat en een paar broodjes, zodat zijn maag in ieder geval weer wat gevuld is.

9. KEULEN

Al met al heeft Michiel behoorlijk wat tijd verloren en als hij gegeten heeft wil hij ook maar zo gauw mogelijk terug naar de autoweg om een lift naar de grens te pakken. Een vriendelijke meneer brengt hem naar de autoweg, maar zelf gaat hij niet verder. En op de autoweg liften mag niet, dat weet Michiel drommels goed. Daarom blijft hij staan bij de oprit en gelukkig komen er nu en dan mensen langs, die van het wegrestaurant komen.

Na vijf minuten heeft Michiel al een lift en deze keer is het weer een Duitser. Hij vraagt: „Wohin?” En Michiel zegt: „Keulen.”

„Ach so, Köln,” zegt de Duitser.

Dan praat hij nog een heleboel, wat Michiel niet kan verstaan en Michiel zegt dat dan ook, maar dat verstaat de Duitser niet. Nu wordt het wel even spannend. Als ze geluk hebben kunnen ze zo doorrijden, want het is vreselijk druk. Michiel zit geweldig in spanning. Als ze controleren zegt hij doodleuk, dat zijn paspoort onder in de plunjezak zit en misschien laten ze hem dan wel doorgaan.

Maar voor de grens staat een hele lange rij auto's en het gaat tergend langzaam. Michiel zit strak voor zich uit te kijken. Controleren ze nu alles heel precies? Als ze dat doen is hij de sigaar.

Ze komen hoe langer hoe dichterbij. De Duitser zoekt al in zijn binnenzak naar zijn paspoort, maar dan ineens wenkt de douane dat ze door kunnen rijden. Er zijn nog wel een stuk of vijf auto's voor hen, maar met een matig gangetje rijden ze door. Zouden zij nu ook?

De Duitser steekt zijn hand op tegen de douane en mag ook doorrijden. Gelukkig, ze zijn er! Hij heeft het gered!

Maar een eindje verder is nog een keer douane. Michiel schrikt ervan. Stel je voor, dat ze hier toch nog gecontroleerd worden . . .

Maar ook hier mogen ze verder gaan. De file is zo lang geworden en lang niet alles kan nagekeken worden. Michiel is over de grens! Hij kan het wel uitschreeuwen van blijdschap. Nu is hij vrij, voorgoed, en niemand kan hem nog achterhalen! Duitsland is zo groot, daar vinden ze hem nooit terug.

Nu trapt de Duitser het gaspedaal flink in. Het is tenslotte nog een heel eind naar Keulen.

Michiel kijkt zijn ogen uit. Het is hier wel een erg mooi landschap, maar er zijn na een hele poos wel veel van die grote stinksteden met rokende fabrieksschoorstenen. Erg gezond zal het wonen daar wel niet zijn.

Het landschap is nu heuvelachtig. De weg is erg druk en er wordt behoorlijk hard gereden. De Duitser zegt nu en dan wel wat tegen hem en Michiel mompelt maar wat terug. Veel kan hij er niet van verstaan, maar dan hoeft hij ook niet veel terug te zeggen.

Hij wordt warempel al een beetje soezerig. 't Zal wel komen van het warme zonnetje dat naar binnen schijnt. Enfin, hij mag wel indommelen, als de bestuurder het maar niet doet.

Het is nog een heel eind, maar eindelijk rijden ze dan toch Keulen binnen.

Dat het nog zo ver was had Michiel niet gedacht. Dan blijkt ook maar weer, dat Duitsland toch aanmerkelijk groter is dan Nederland.

De Duitser vraagt hem waar hij moet zijn in Keulen en Michiel zegt: „Centrum.”

„Ach so, Zentrum,” zegt de Duitser.

Hij begrijpt in ieder geval, waar Michiel moet zijn en levert hem dan ook netjes af bij de Keulse Dom. Michiel bedankt hem heel hartelijk en dan is hij weer alleen met zijn plunjezak, midden in een vreemde stad, waar ze bovendien een vreemde taal spreken, die hij vrijwel niet verstaat.

Op dat moment voelt hij zich wel een beetje verlaten. Hij kent

hier heg noch steg. Was het eigenlijk wel zo'n goed idee om naar Keulen te gaan? Hij kan vannacht toch moeilijk op de straatstenen slapen.

Ja, nu het alweer aan het eind van de middag is, begint hij aan een slaappleaats te denken. Het zal wel niet zo gemakkelijk gaan als in Amsterdam. Michiel kijkt eens omhoog naar die beide torens. Wat zijn ze toch geweldig hoog! Een mens voelt zich er maar nietig bij. De spitsen zijn open, je kunt er de blauwe lucht zo doorheen zien.

Hij wordt nu toch wel een beetje nieuwsgierig. De kerk is vanbuiten al erg mooi, dan moet ze vanbinnen toch ook wel de moeite waard zijn. Er lopen ook zoveel mensen naar binnen, ze zullen hem vast niet tegenhouden met zijn plunjezak.

Hij loopt erin en blijft een ogenblik bedremmeld staan. Het stralende zonlicht wordt hier getemperd door de gebrandschilderde ramen, zodat het er bijna schemerig van wordt. Maar mooi is de Dom wel. Michiel wordt er stil van.

Een poosje blijft hij zo staan om alles eens goed in zich op te nemen. Er lopen veel mensen langs hem. Het is een komen en gaan.

Hij kijkt naar de enorm hoge gewelven. Toch kunstig, zo mooi als ze dat allemaal gemaakt hebben.

Langzaam loopt hij nu over het pad aan de zijkant van de kerk. Het middenpad durft hij niet te nemen, bang dat hij daar met zijn plunjezak weggestuurd zal worden. Het is eigenlijk ook net, alsof het wat oneerbiedig is om zo maar over het brede middenpad van de kerk te lopen met een plunjezak. Een kerk is tenslotte altijd nog het huis van God en dan moet je toch eerbiedig zijn. Er liggen sommige mensen geknield te bidden en Michiel zou dat ook wel willen doen, als hij maar durfde. Gewoon eens alles aan de Here zeggen, wat je op je hart hebt. Het is net, of de Here dan beter naar je luistert, zo in zijn eigen huis.

Maar Michiel doet het niet.

Een hele poos blijft hij in de Dom, helemaal onder de indruk van het reusachtige bouwwerk. Als hij dan later weer buiten komt knippert hij tegen het felle zonlicht.

Via een soort luchtbrug kan hij de straat oversteken naar het station. Het is daar ook een hele drukte en er zijn ook weer allerlei winkeltjes, waar je rond kunt neuzen. Het is alleen zo vervelend, dat hij steeds die plunjezak met zich mee moet slepen.

Later gaat hij op een bankje zitten om een broodje te eten, dat hij al in Zevenaar gekocht heeft.

Hé, wat dom, denkt hij dan ineens. Ik heb helemaal geen geld gewisseld en het is al zes uur geweest. Nu zijn de banken allemaal gesloten en Nederlands geld zullen ze wel niet aannemen, als ik iets wil kopen.

Dat is een nieuw probleem. Wat moet hij nu? Als hij eten of drinken wil kopen kan hij het niet eens, omdat hij alleen maar Nederlands geld heeft. Hij had bij de grens moeten wisselen, maar daar heeft hij helemaal niet aan gedacht.

Voorlopig heeft hij echter weer een broodje gehad. Maar wat nu? Moet hij hier nu de hele avond wat omhangen?

Hij zit een hele poos diep na te denken. Hij moet een slaappleaats voor de nacht zien te vinden, dat is een ding dat zeker is. Maar wie zal hem zo maar een slaappleaats aanbieden? Is er hier soms een Leger des Heils?

Maar wacht, daar weet hij ineens wat! Hij moet vragen of hij ergens kan werken. Als hij een baantje heeft weet men allicht ook een slaappleaatsje voor hem. Hij pakt zijn plunjezak weer op en loopt over de luchtbrug terug naar het Domplein. Hij wil de stad nu wel eens verkennen. Zostraks, toen hij voor de Dom stond, heeft hij een winkelstraat gezien en misschien is daar wel een zaak, waar ze hem kunnen gebruiken. Als hij tenminste niet te jong is . . .

Maar het is helemaal niet druk in de winkelstraten. Alleen eetgelegenheden zijn geopend en Michiel voelt er niet zoveel voor om daar nu zo maar te gaan vragen om werk, terwijl er nogal wat mensen zitten te eten. Dat kan hij beter op een geschikter moment doen, als het geen etenstijd is.

En met dat zwerven door de winkelstraten gaat de tijd langzaam voorbij . . .

Ik weet niet, wat ik moet, zucht Michiel.

Uren zijn er nu al voorbijgegaan sinds hij in Keulen is en hij voelt zich verschrikkelijk verlaten. Hij is op een bankje gaan zitten, ergens op een plein. Hij heeft al heel wat winkels bekeken en van het sjouwen met de plunjezak is hij doodmoe geworden. Het is hier heel anders dan in Amsterdam, haast allemaal nieuwe winkelstraten die veelal afgesloten zijn voor het verkeer. Het is halfacht en de avond is nog lang. Straks zal het donker worden. Hij staat na een kwartiertje op en loopt opnieuw de winkelstraten in. Waar hij terecht zal komen weet hij niet, maar hij loopt maar wat. Al maar rechtuit loopt hij en tenslotte komt hij tot zijn verrassing bij de Rijn. Hij moet eerst nog een drukke verkeersweg oversteken, maar als hij dat gedaan heeft is hij ook verrukt over het mooie uitzicht.

„De Rijn,” zegt hij bij zichzelf. „Wat mooi.”

Er lopen hier ook heel wat mensen langs en er staan banken, waar je uit kunt rusten. Er zijn er nogal wat bezet, maar Michiel loopt net zolang door, tot hij er één gevonden heeft, die vrij is.

Hier zou hij wel uren kunnen zitten, gewoon kijken naar de Rijn en naar de mensen die voorbijlopen. Het wordt trouwens drukker nu het wat later wordt.

Straks gaan de lichten aan en dan moet het helemaal een schitterend gezicht zijn, al die pinkelende lichtjes in het water.

Nu is het helemaal donker. De moedeloze stemming van zostraks is nu weer weg. Michiel geniet van het uitzicht en van het mooie weer. Het is helemaal niet koud en dat maakt het verblijf in Keulen natuurlijk ook een stuk aangenamer. Achter zich ziet hij de Dom schitterend verlicht.

Een paar jongens blijven bij hem staan en wijzen op de plunjezak. Michiel krijgt weer datzelfde onaangename gevoel als toen in Amsterdam voor het Centraal Station. Ze zullen toch niet . . .

Ze beginnen tegen hem te praten, maar hij verstaat het niet.

„Schiet op,” zegt Michiel tenslotte een beetje bang. „Anders roep ik de politie.”

Dat verstaan de jongens blijkbaar wel, want ze kijken om zich heen.

Dreigend gaat Michiel staan, maar de plunjezak houdt hij stevig vast.

„Hoepel op!” roept hij nijdig.

Gelukkig komen er veel mensen langs en als ze zien dat er moeilijkheden zijn, blijven er al een paar staan. Dat is Michiel natuurlijk welkom en de jongens gaan er dan snel vandoor.

Michiel zucht opgelucht. Gelukkig, dat gevaar is ook weer bezworen.

Maar de onrust heeft hem opnieuw te pakken. Hij pakt zijn plunjezak weer op en loopt verder.

Het is halftien als Michiel weer een plaatsje opzoekt op een bankje, op een vrij rustige plek. Hij voelt zich belabberd. Keulen is best leuk om eens te bekijken, maar om er te blijven? Hij opent zijn plunjezak en haalt de slaapzak eruit. Gelukkig, dat hij die bij zich heeft.

Het zal wel geen aangename nacht worden en hij vertrouwt het ook helemaal niet zo erg, maar hij is doodop van het reizen en van het sjouwen door de stad.

Zijn schoenen trekt hij uit en stopt ze in de plunjezak. De plunjezak bindt hij weer dicht en het koord maakt hij vast om zijn pols. Een knappe jongen, die de plunjezak dan open krijgt zonder dat hij er iets van merkt.

Dan kruipt hij in zijn slaapzak.

„Welterusten, Michiel,” zegt hij tegen zichzelf.

En wat hij helemaal niet verwacht heeft, hij valt vrij spoedig in slaap.

10. ANGSTIG AVONTUUR

Michiel wordt die nacht een paar keer wakker, want de bank ligt nu niet bepaald gemakkelijk, maar hij wordt in ieder geval niet gestoord. Soms is hij bang, dat hij van de bank af zal rollen, maar dat valt gelukkig mee. 't Is ook erg lastig, dat hij zich niet om kan draaien, want dan moet hij de plunjezak helemaal meeslepen naar de andere kant. Gewoonlijk draait hij zich in zijn bed nogal eens een keer om.

Zo komt hij de nacht in ieder geval door. Hij heeft helemaal geen last van de kou en gelukkig is het ook steeds droog. Dan zou het wel moeilijker zijn om een slaappleatsje te vinden in de openlucht.

Stijf van het liggen op de harde houten bank zit hij de volgende morgen om zeven uur overeind. De zon schijnt en het belooft weer een mooie dag te worden.

Michiel wrijft zijn ogen uit. Eigenlijk zou hij zich moeten wassen, dan voelt hij zich veel frisser, maar er is geen water in de buurt. Enfin, dan zo maar.

Aankleden is er vanmorgen ook niet bij, want hij heeft zich immers helemaal niet uitgetkleed. Alleen zijn schoenen moet hij aantrekken.

Al met al duurt het slechts vijf minuten, dan is hij al klaar.

Oei, wat rommelt zijn maag! Het wordt tijd om wat te eten.

Maar hij zal nog wel een hele poos moeten wachten, want hij heeft geen Duits geld en de banken zijn nu natuurlijk nog niet open.

Een poosje blijft hij zitten en koestert zich in de warme zonnestralen. Langzamerhand wijkt de slaperigheid en als het halfacht is staat hij op.

Ik ga terug naar de Rijn, denkt hij. Dat is nog een van de mooiste plekjes van Keulen.

En dan begint het gesjouw met de plunjezak weer op de vroege ochtend. Gelukkig is het niet ver naar de Rijn en zittend op een bankje wacht Michiel af, tot het wat later wordt. Als de banken eenmaal open zijn kan hij geld wisselen en eten kopen. Op de Rijn is het een en al bedrijvigheid. Schepen varen af en aan en daaronder zijn ook Nederlanders. Zwitserse vlaggen ziet hij ook en natuurlijk veel Duitse.

Zo valt het best mee om de tijd om te krijgen en tegen halfnegen slingert hij de plunjezak weer over zijn schouder. Nu moet hij proberen een bank te vinden.

Dat gelukt na korte tijd. Hij wisselt vijftig gulden en krijgt er Duitse marken voor in de plaats. Nu kan hij eindelijk eten en drinken kopen.

Michiel voelt zich een stuk beter, als hij iets gegeten heeft. Het kostte hem weinig moeite om uit te leggen, wat hij wilde hebben, want brood is in het Duits „Brot” en je spreekt het op precies dezelfde manier uit, dus dat leverde geen problemen op. Wat voor beleg hij wilde moest hij maar aanwijzen en wat het kostte schreef de broodjesman op een stukje papier. Met aanwijzen en opschrijven kom je al een heel eind. Maar wie weet, over een paar weken zal hij wel een aardig mondjevol Duits spreken.

Om halftien staat hij weer op straat.

Wat nu? denkt hij bij zichzelf. Zal ik maar weer verder liften? Naar Frankfort aan de Main of nog verder naar Stuttgart of München?

Even staat hij in twijfel. Hij heeft ook wel zin om naar Berlijn te gaan, maar dan moet hij over Oostduits grondgebied en daar wordt natuurlijk wel streng gecontroleerd.

Hoe hij bij de autoweg naar Frankfort moet komen weet hij niet. Gisteren is hij over de Rijn gekomen, dus nu zal hij er wel wéér overheen moeten. Als hij daar nu eens mee begon . . .

Hij neemt zijn plunjezak weer op en loopt in de richting van de Deutzer Brücke. Eerst moet hij nog een paar straten door en dan komt hij bij de brede weg, die hem in de richting van de brug voert. Hier is heel wat verkeer en daarom probeert hij

meteen maar te liften. Wie weet . . .

Nou, hij heeft geluk, zeg! Er komt me daar net een personenauto om de hoek en op het laatste nippertje remt hij uit alle macht, vlak bij Michiel. Hij schrikt ervan, zo onverwachts gebeurt het allemaal.

Het portier wordt geopend.

„Autobahn?” vraagt Michiel.

Dat heeft hij gisteren geleerd van de Duitsers met wie hij toen meegereden is.

„Ja,” zegt de man in de auto.

Dat is ook best te verstaan, want ja is in het Duits en in het Nederlands hetzelfde.

De man helpt Michiel met het naar binnen werken van de plunjezak. Michiel zit nog maar net, of de man klapt de deur dicht en dan gaan ze er in snelle vaart vandoor. Michiel wordt gewoon tegen de rugleuning van zijn stoel gedrukt, zo hard gaat het allemaal.

Lieve help, wat een rare rijder is dit, denkt Michiel. Kan dat niet een beetje kalmer aan?

Dan hoort hij achter zich sirenes. Hij kijkt achterom en ziet een politieauto in snelle vaart achter hen aan komen. De man, die Michiel net een lift heeft gegeven, drukt het gaspedaal nog een beetje dieper in.

Ineens slaat Michiel de schrik om het hart. Waarom rijdt die man toch zo idioot hard? Zou dat soms wat te maken hebben met de politie? Zou hij daarom zo'n haast hebben? Of zou de politie achter hem aan komen omdat hij te hard rijdt?

In een oogwenk zijn ze over de brug, maar aan de andere kant zijn ineens meer politieauto's. De man naast Michiel uit een paar flinke scheldwoorden en trapt op de rem als hij ziet, dat de weg versperd wordt.

Michiel kijkt naar hem. Wat doet hij toch? Is dat nou werkelijk . . .

Michiel schrikt vreselijk. De man haalt een pistool te voorschijn uit zijn zak en richt het op Michiel.

„Nee, nee, niet doen . . .”

„Ruhe!” gromt de man.

In de politieauto heeft men nu ook gezien, dat de man gewapend is. Ze zien ook, dat hij zijn pistool op Michiel gericht houdt en dan blijven ze op een afstand. Dat was trouwens ook de bedoeling.

Michiel is nog nooit zo bang geweest. Nog nooit van zijn leven heeft hij in werkelijkheid een pistool gezien en de eerste de beste keer dat hij er een ziet wordt het ook nog op hem gericht. Hij heeft toch niets gedaan?

Angstig kijkt hij naar de man naast hem. Die laat het pistool een eindje zakken als hij merkt, dat de politie afstand begint te houden. Ze willen natuurlijk geen risico nemen.

Het gaspedaal wordt weer dieper ingedrukt, maar het is druk in de straten. Een stoplicht op een drukke kruising staat op rood, maar de man bekommert er zich niet om. Hij rijdt door en dat wordt op een haartje na een botsing. Piepende remmen, gillende banden op het asfalt, maar dan zijn ze er alweer voorbij.

Achter hen aan janken nog steeds de politieszirenes . . .

En dan ineens . . .

Uit een zijstraat komt een grote vrachtauto. Ze moeten remmen, maar omdat ze zo'n snelheid hebben zijn ze in een oogwenk bij de vrachtauto. De bandiet probeert nog naar links uit te wijken, maar toch krijgt hij op zij nog een klap van de vrachtauto. Michiel slaat door de botsing met zijn hoofd tegen de voorruit. Hij voelt een stekende pijn, maar dan volgt alweer een nieuwe klap. Dan staan ze ook stil.

Wat er allemaal zo gauw gebeurd is weet Michiel later nauwelijks te vertellen. In een paar seconden zijn de politieauto's bij de plaats van het ongeluk. Versuft wordt Michiel uit de auto gehaald en als hij weer een beetje bij zijn positieven is ziet hij, dat de man door de politie gearresteerd is. Ze zijn aan de overkant van de straat tegen een lantaarnpaal gebotst en daardoor is ook de man, die Michiel een lift heeft gegeven, gewond. Bloed loopt langs zijn voorhoofd en er schijnt ook iets met zijn hand te zijn.

Nu de spanning gebroken is komen de tranen. Michiel is totaal overstuur. Waarom de politie achter hen aan zat weet hij niet,

maar dat hij bij een misdadiger in de auto zat, dat heeft Michiel wel door. Waarom had hij anders zijn pistool op hem gericht? De politie is gelukkig erg vriendelijk voor hem. Ze proberen hem een beetje tot bedaren te brengen en een van hen verbindt de wond op zijn voorhoofd. Het lopen gaat ook een beetje moeilijk, want zijn rechterbeen doet behoorlijk pijn. De klap is toch nog harder aangekomen dan hij aanvankelijk dacht. Ze komen ook nog met zijn plunjezak aandragen en hoewel Michiel hen niet verstaat als ze hem iets vragen heeft hij toch wel door, dat het over zijn plunjezak gaat.

„Ja, die is van mij,” zegt hij dan ook maar.

Dan wordt hij in een van de politieauto's gezet. De plunjezak gaat mee.

Ze hebben natuurlijk heel wat bekijks, maar dat kan Michiel niet schelen. Hij is blij, dat hij er heelhuids afgekomen is.

Maar nu weet hij nog niet eens, wat er precies aan de hand was . . .

11. HET ZIEKENHUIS

Tot zijn verbazing ziet Michiel, dat ze hem naar het ziekenhuis brengen. Waarom toch, hem mankeert immers niet veel? Die wond op zijn voorhoofd valt wel wat mee. Nou ja, hij kan toch niet uitleggen, dat hij niets mankeert. Een agent sjouwt zijn plunjezak naar binnen. Die gaat zelfs mee het ziekenhuis in. In het ziekenhuis wordt hij direct weggebracht op een brancard. Eerst protesteert Michiel, maar hij merkt wel, dat het lopen toch wat moeilijk gaat en daarom geeft hij toe. Hij wordt goed onderzocht, maar de verwondingen blijken mee te vallen. Ach ja, dat been doet wat pijn, maar het is niets ernstigs. Na een paar dagen zal hij er wel weer op kunnen lopen.

Intussen hebben ze al lang gemerkt, dat ze met een Nederlandse jongen te maken hebben, maar er is vrijwel niemand, die hem verstaat. Michiel wordt naar een klein ziekenzaaltje getransporteerd, waar hij in bed wordt gelegd.

Nou, dat is me ook wat moois, denkt Michiel. Als ze maar niet denken, dat ik hier lang blijf.

Het huilen staat hem nader dan het lachen. Dat is nou warempel al de tweede aanrijding binnen een dag. Nooit een aanrijding meegemaakt en zo heb je er twee. Het kan toch maar raar lopen.

Zachtjes begint hij te snikken. Hij voelt zich zo ellendig. Waarom moet het hem nu ook allemaal tegenlopen?

Zo vindt een zuster hem. Tot Michiels grote verbazing spreekt ze hem gewoon in het Nederlands aan. Gelukkig, dan kan hij eindelijk eens vragen wat er aan de hand was.

De zuster probeert hem eerst wat op zijn gemak te stellen. Ze vraagt hem, hoe hij hier zo in Keulen terecht komt, maar dan zwijgt Michiel direct al. Dat vertelt hij niet.

„Weet je, wat voor man dat was, met wie je meereed?” vraagt de zuster.

Michiel schudt zijn hoofd.

„Die man had net een bank overvallen,” vertelt de zuster. „Maar omdat hij wel begreep, dat ze hem op straat zo te pakken zouden hebben, nam hij jou mee. Hij hield jou onder schot en toen durfden ze hem niet te grijpen. Gelukkig kwam toen die aanrijding, anders had het nog wel een hele poos kunnen duren.”

Michiel rilt al bij de gedachte. Stel je voor, die kerel had hem wel heel Duitsland mee door kunnen slepen.

De zuster trekt de deken een eindje over hem heen.

„Ziezo,” zegt ze. „Probeer nu maar wat te slapen. Ik zal vandaag wat op jou letten. Eigenlijk hoor ik hier helemaal niet op deze zaal, maar we moesten toch het een en ander van je weten en ik ben de enige die Nederlands spreekt.”

Ze trekt het gordijn een eindje dicht, zodat de zon niet meer naar binnen schijnt en dan loopt ze de zaal uit.

Michiel is nu helemaal alleen.

Het lukt hem warempel ook nog om een beetje te slapen. Het ligt dan ook wat aangener dan op een bank in de stad.

Maar na een paar uurtjes komt de zuster weer om de hoek kijken.

„Aha, je bent weer wakker,” lacht ze. „Je hebt echt behoorlijk geslapen, hoor.”

„Is 't waar?” verwondert Michiel zich.

„Jazeker,” zegt de zuster. „Je hebt vannacht zeker niet al te goed geslapen. Waar ben je vannacht geweest?”

„In Keulen.”

Aan dat antwoord heeft de zuster natuurlijk niets, maar Michiel is ook niet van plan om haar veel wijzer te maken.

„En waar heb je dan precies geslapen in Keulen?” vraagt ze.

Michiel zwijgt.

Maar de zuster heeft nog meer pijlen op haar boog. En de volgende pijl treft doel.

Ze zegt: „Ik heb zoëven met je moeder gesproken.”

„Met mijn moeder?”

Michiel schiet overeind. „Dat meent u toch niet?”

„Zeker,” glimlacht de zuster. „Ze is nu onderweg naar je toe.”
Michiel staat perplex. Hoe weet zijn moeder, dat hij in Keulen is? Bovendien wil hij helemaal niet naar huis terug.

„Hebt u haar soms opgebeld?” vraagt hij boos. „U hebt zeker mijn adres gevonden in mijn portefeuille?”

De zuster knikt.

„Je ouders moesten toch gewaarschuwd worden,” zegt ze. „Dat is toch heel normaal. Ze moesten toch weten, dat je iets overkomen was.”

„Maar . . . maar ik wil helemaal niet, dat mijn moeder komt,” snikt Michiel ineens. „Ik wil niet, ik wil niet.”

Hij verbergt zijn hoofd in het kussen en snikt onbedaarlijk. De zuster komt bij hem staan en probeert hem te troosten. Ze legt haar hand op zijn schouder, maar hij schudt die woest van zich af.

„Ga weg! U hebt me immers verraden! Ik wil niet terug naar huis, ik wil nooit meer terug!”

De zuster ziet wel, dat er voorlopig niet met hem te praten valt en loopt zachtjes de zaal uit. Straks zal hij wel wat tot bedaren komen.

Michiel huilt intussen tot hij niet meer kan. Nu valt zijn hele mooie plan in duigen. Als moeder straks komt neemt ze hem natuurlijk mee terug naar huis. In de buurt zullen ze hem allemaal nawijzen en schande van hem spreken.

Maar hij laat het er niet bij zitten. Hij blijft heus niet wachten tot zijn moeder komt. Hij loopt het ziekenhuis uit, dat staat vast.

Hij gaat overeind zitten en kijkt om zich heen. Waar is zijn jack gebleven? En waar is zijn plunjezak? Hebben ze die soms opgeborgen?

O, wat gemeen, denkt hij boos. Wat een valse streek! Ze hebben alles opgeborgen en nu kan ik niet weg. Ik kan toch moeilijk in deze geleende pyama en op blote voeten de straat oplopen? O, wat is dat misselijk!

Hij snikt het weer uit van ellende en boosheid. Nu moet hij toch blijven.

12. WAARHEEN?

De zuster komt nog een paar keer die dag, maar Michiel zegt nauwelijks iets tegen haar. Hij voelt zich verraden.

De zuster probeert wel een gesprekje met hem aan te knopen, maar het enige wat ze eruit kan krijgen is: „Ik wil niet terug naar huis, want mijn vader en moeder houden toch niet van mij.”

Dan weet ze ook genoeg. In haar hart heeft ze medelijden met hem en ze neemt zich voor eerst met de moeder te praten, voordat ze haar bij haar zoon laat.

Michiel brengt de dag gedeeltelijk lezend door. De zuster heeft nog wat Nederlandstalige boekjes gebracht en dat vindt hij toch wel weer lief van haar. Ze zorgt in ieder geval goed voor hem.

En zo gaat de dag langzaam voorbij.

Pas tegen de avond komt Michiels moeder. Michiel zit net een boek te lezen, als de deur heel zachtjes opengaat. Hij heeft de zuster verwacht, maar als hij ziet dat het zijn moeder is beginnen zijn lippen te trillen. Hij wil niet huilen, maar het gaat vanzelf. Hij draait zich om om moeder maar niet aan te hoeven kijken en verbergt zijn hoofd weer in zijn kussen.

„Ga maar weg!” zegt hij. „Ik wil niet mee. Ik wil nooit meer terug!”

Maar moeder antwoordt helemaal niet. Hij krijgt ook geen draai om zijn oren omdat hij brutaal is.

Als hij merkt, dat hij geen antwoord krijgt kijkt hij even op. Hij schrikt. Is dat nou diezelfde moeder, die nooit tijd voor hem heeft? Moeders ogen zijn helemaal rood van het huilen, dat ziet hij direct. Ze huilt ook nu weer. Gek toch, hij had veel liever gehad, dat moeder flink boos op hem was, dan had hij

tenminste iets terug durven zeggen.

Moeder staat daar maar naast het bed en ze huilt maar. Michiel raakt er helemaal door in de war.

„Moeder,” zegt hij tenslotte, „moeder, waarom huilt u?”

Moeder haalt haar handen voor haar ogen weg en kijkt hem aan. Ze ziet Michiels angstig vragende gezicht.

„Waarom huilt u nou, moeder?”

Als antwoord voelt Michiel ineens moeders omarming en hij voelt haar tranen op zijn wangen.

„Michiel, mijn jongen,” zegt ze.

Van de weeromstuit begint Michiel ook weer een deuntje te huilen. Hij begrijpt er nu niets meer van. Moeder houdt toch niet van hem? Waarom huilt ze dan om hem?

Maar na een poosje begint moeder toch te praten. Ze snikt nog wel af en toe, maar langzamerhand komt het verhaal eruit. Ze hebben sinds gisteravond verschrikkelijk in ongerustheid gezeten.

„Maar waarom?” vraagt Michiel zich af. „U houdt toch niet van mij?”

En dan begint moeder alweer te huilen.

„Zeg dat toch niet, jongen. Het is niet waar, we houden heus wel van je. Ik had alleen veel meer thuis moeten zijn. Ik was altijd maar bezig met de zaak en daardoor had ik nooit tijd voor je. Maar Michiel, ik houd echt wel van je en vader ook.” Het maakt Michiel helemaal van streek. Heeft hij zijn vader en moeder dan toch verdriet gedaan?

„Ik zal voortaan veel meer thuis zijn, Michiel,” zegt moeder.

„Ik wil niet meer in de winkel staan. Hooguit een paar keer om te helpen, als het erg druk is. Van nu af aan is het afgelopen met werken. Ik blijf thuis.”

Michiel kruipt stevig tegen zijn moeder aan. Hij zoent haar betrouwende gezicht.

„Wanneer gaat u nu terug?” vraagt hij. „Ik wil graag weer zo gauw mogelijk met Kees spelen.”

INHOUD

1. Een saaie middag.....	9
2. Visite	15
3. Feest	19
4. Plannen	24
5. Michiel gaat op reis	28
6. De woonboot	38
7. Een gesprek	46
8. Een reis met hindernissen	54
9. Keulen	63
10. Angstig avontuur	70
11. Het ziekenhuis	76
12 Waarheen?.....	79